

Tajemství hor: Její příběh

Cathy Clamshell

Tajemství hor: její příběh

Věnování:

Své první dílo věnuji mému manželovi. Jen díky jeho nekonečné lásce a trpělivosti jsem mohla tuto knihu napsat.

Text © Cathy Clamshell, 2014

info@cathyclamshell.cz

www.cathyclamshell.cz

Ilustrace obálky © Cathy Clamshell, 2014

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-50-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-51-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-52-4 (PDF)

E-knihu vydal roku 2015: Lukáš Vik

www.lukasvik.cz

Kapitola první

Brzy ráno mě vzbudilo lehké šimrání slunečních paprsků, které se oknem snažily proniknout do mého pokoje i přes zatažené, světle oranžové závěsy. Celý pokoj byl prozářen teplými žlutými stíny brzkého ranního sluníčka, ale mě se vůbec ještě nechtělo vstávat, protože jsem v noci zase nemohla vůbec spát. Když jsem konečně usnula, bylo něco po půl třetí ráno. Což znamená, že jsem nespala víc, jak tři hodiny. No, bezva.

Tak jsem se ještě schoulila pod peřinu a zavřela oči a konečně jsem tvrdě usnula. Přišlo mi to jak pár minut, když najednou do ticha zazvonil budík.

Většinou bývám vyrovnaná, klidná a tichá – tedy jak jen puberťačka může být, ale po zaslechnutí toho protivného pípání jsem měla sto chutí vzít do ruky basebalovou pálku, kterou mám opřenou o zeď u dveří a ten budík jednou provždy umlčet. Nakonec jsem jen s námahou vymrštila ruku z pod peřiny a budík utišila stisknutím tlačítka. Já vím, není to moc akční, ale nechtělo se mi kupovat nový. Do

nejbližšího hodinářství je to dvacet kilometrů, takže jsem si ten útok rychle rozmyslela.

Po pár minutách převalování jsem se přeci jen přemohla a vstala. Roztáhla jsem závěsy a otevřela okno. V tu chvíli mi vstávání nepřišlo vůbec hrozné. Do pokoje zavanul ranní, ještě trochu vlhký vzduch, vonící po trávě poseté kapičkami čerstvě spadlé rosy, a celý pokoj se ještě víc prozářil sluncem. Šatní skříň s velkým zrcadlem se přímo blyštela, jak se v ní odrážela barva sytě žlutého huňatého koberce položeného na dřevěné podlaze. Uculila jsem se na sebe do zrcadla. Uvědomila jsem si, že jsem hrozně ráda, že mě táta nechal pokoj zařídit podle sebe, když jsem se sem přistěhovala.

Je to už několik let, co tady v horách bydlíme - jen my dva spolu. V Carrbridgi - malé vesničce uprostřed hor, jižně od Invernessu. To je jedno z *větších* měst v severní části Skotska.

Naši se rozvedli, když mi bylo pět let. Nějak už to spolu prostě nemohli vydržet. Byla jsem moc malá na to, abych z takových věcí měla rozum, a tak mi nepřišlo moc divné, když jsme se s mámou tenkrát od táty odstěhovaly. Snadno jsem si na život jen s mamkou zvykla. Jmenovala se Angela. Bydlely jsme v ještě menším domě, než je tenhle. Stál asi třicet kilometrů odtud - v Dufftownu, blíž k moři. Náš

doměk byl malý, ale velmi útulně zařízený. Angela měla ráda stejné barvy jako já – teplé a hřejivé. Na můj pokoj by byla určitě pyšná. Domov byl pro nás obě vždy tím nejdůležitějším místem.

Trávily jsme tam spolu spoustu času, protože mamka nechodila do práce, ale pracovala doma. Byla malířka, celé hodiny postávala v jejím oblíbeném koutě v obýváku u okna, naproti krbu, čelem k červené, měkké pohovce, kde jsem často sedávala já a četla si, dělala úkoly do školy, nebo se učila. Měla jsem tyhle chvíle s mámou hrozně ráda. Nemusely jsme celé odpoledne prohodit ani jedno slovo a přesto jsme o sobě všechno věděly. Bylo nám spolu moc dobře.

Hrozně mi chybí.

Nevím, jestli si vůbec někdy zvyknu, nebo si konečně připustím, že už ji nikdy neuvidím. Už nikdy nebudeme spolu mlčky sedět v našem malém obýváku s okrovými zdmi, obloženými po celé délce teplým, světle hnědým dubovým dřevem, nad kterým pyšně visely její nejhezčí obrazy. Už nikdy nebudeme poslouchat praskot polínek v krbu, společně připravovat večeři, nebo snídat. Nechci si přiznat, že už nikdy ráno nepřijde ke mně do pokoje, aby mě vzbudila, pohladila po vlasech, a s úsměvem by mi chystala tousty k snídani. Už nikdy neuvidím

její nádherný hluboký pohled. Měla krásné oči, modré, takové andělské - nejhlubší, jaké jsem kdy viděla. Vždycky jsem v nich našla ten její typický chápající a zároveň starostlivý výraz.

Pohled milující maminky. Pořád se mi v paměti vrací, i když už je to tolik let, co jsem ho viděla naposledy.

Posadila jsem se na neustlanou postel, ještě vyhrátou od mého těla a zahleděla se na její poslední obraz. Mám ho pověšený přímo naproti posteli, abych se na něj mohla dívat, než jdu spát, a aby to byla první věc, kterou uvidím ráno, když se probudím. Je to ta nejhezčí krajina, jakou jsem kdy viděla. Krajinomalba, tak dokonale vykreslená, že když se na ni člověk dívá dostatečně dlouho, přijde mu, jako by na tom místě sám stál. Údolí lemované kopci, mezi kterými vede úzká, klikatá cesta, spoustu stromů – majestátných staletých cedrů, dubů i lip, nízkých zelených keřů a květin všech barev. Příroda, nádherně splývající v jeden neuvěřitelný celek, na horním okraji ohraničená nebem azurovým a tak jasným, že ani nejlepší počítačový trik by nedokázal něco tolik nádherného a harmonického vytvořit. A ona to přesto dokázala - vlastníma rukama.

Nechápala jsem, jak se jí to povedlo. Dívat se na její obrazy je pro mě strašně uklidňující. Připadá mi,

jako bych se znovu dívala na ni. Když obraz tehdy dokončila, byla jsem z něj naprosto nadšená.

Jednou při snídani, jsem se jí na něj zeptala: „Kde jsi našla inspiraci na něco tak úchvatného?“

Mamka přimhouřila oči, krátce se zasnila a pak mi s nesmírnou něhou v hlase potichu řekla: „Byla jsem tam, znám to místo.“

Nemohla jsem uvěřit, že takové místo vůbec existuje. Než jsem se ale stihla zeptat, kde asi je a kdy tam byla, přerušila moje myšlenky: „Už je čas, Jane, musíš jít do školy, mladá dámo.“ A spiklenecky se na mě usklíbla. Byla spíš jako moje kamarádka, než rodičovská autorita, ačkoliv jsem ji stejně vždycky poslechla – nikdy jsem se pořádně nevzbouřila. Vlastně ani nebylo proti čemu – vážně jsme si výborně rozuměly.

„To, že je konec roku, a už se vlastně skoro neučíte, tě neomlouvá,“ prohlásila naoko drsně a pak se usmála.

To bylo naposledy, co jsem s ní mluvila.

Měla pravdu, jako vždycky. Ten den jsem málem přišla pozdě. Do školy jsem chodila pěšky, i když to byla pořádná dálka. V horách je chození pěšky jistější, než čekat na autobus. Jednou přijede, jednou zase ne, podle toho, kolik zrovna napadne sněhu anebo podle

toho, jak se řidič místního školního autobusu právě vyspí. Všichni mu to tolerují, protože už je mu asi sedmdesát a dělá řidiče vlastně jen proto, aby vůbec něco dělal, a ani nechce od obce žádný plat.

Navíc, po pěšinách je cesta do školy mnohem rychlejší, než po klikatých silnicích. Ten den jsem skoro celou cestu běžela, abych byla ve třídě včas. Poháněla mě myšlenka na trapnou chvíli, kdy vletím celá určená do třídy, a všichni se na mě otočí. Nesnáším takové momenty - pozornost ostatních lidí. Nerada vyčnívám z davu.

A právě tohle se mi stane, jestli budu ještě chvíli sedět a vzpomínat. Uvědomila jsem si, že když si nepospíším, zase přijdu pozdě. Sakra.

Otevřela jsem skříň a vybrala první oblečení, co mi přišlo pod ruce: světle modré džíny a zelenou košili, kterou jsem nosila hrozně ráda. Vždycky jsem nosila oblečení, které mi bylo nejpohodlnější. Nikdy jsem se nijak zvlášť nestrojila, splývání s davem mi prostě vyhovuje. Hluboké výstřihy, zářící, křiklavé barvy, anebo ohromné náušnice, a ostatní nezbytné doplňky dokonalého outfitu dvou mých nejlepších kamarádek mi nikdy nic neříkaly.

Vyčistila jsem si zuby a pořádně opláchla obličej studenou vodou. Nedařilo se mi vůbec rozčesat

vlasý. Byly rozcuchané, smotané do velkého chumlu, jak jsem se v noci pořád převracela.

Konečně se mi podařilo moje přírodní kudrliny (díky moc za ně, tati, pomyslela jsem si), alespoň trochu srovnat do gumičky. Vlasý jsou to jediné, v čem se podobám tátovi. Mám je přesně stejné: vlnité a kaštanově hnědé. Jenže on je má ostříhané na krátko a nemá s nimi žádnou práci, povzdechla jsem si.

Všichni co znali Angelu, říkají, že jsem, až na ty tátovy vlasý, celá ona. Mám po ní drobnou postavu - ani sportovní, ani špekátou (prostě normální), a prý i oči. Ty krásně modré, hluboké, čisté oči. Nechápu to. Já v zrcadle vždycky vidím jen obyčejnou modrou. Nikdy jsem v mých očích neviděla všechnu tu nádheru, jas, pochopení a lásku, kterou si pamatuju z máminých očí. I obličej měla nádherný. Zlatohnědé obočí, jemně vystouplé lícní kosti, dokonale tvarovaný nos, ani velký, ani malý. A pod ním plné rty. Když se usmála, dokázala všechno kolem sebe rozzářit. Uměla přenést svojí věčně dobrou náladu na všechny kolem. Nikdy jsem nepřemýšlela, jak to dělá, prostě to k ní patřilo.

Seběhla jsem po dřevěných schodech z koupelny do kuchyně, z ledničky vyndala máslo a nalila si sklenici mléka. Táta mi na stole nechal nějaké

pečivo. Už byl pryč. Snídala jsem sama – jako každé ráno. Táta vlastní jediný obchod s potravinami a základními potřebami široko daleko, a tak tam jeden z nás vždycky musí být. Strídáme se tam jako hradní stráž. On dopoledne, když já jsem ve škole, a já po vyučování. Když mám službu, táta většinou zajišťuje nové zboží. Není to vždycky snadné, ale jsme tu jen my dva a nějak si poradit musíme.

Dneska mě ve škole čeká hodina španělštiny. Píšeme velký test, ale já byla celý víkend v krámku, aby táta mohl zajet do údolí pro další zásoby. Nestihla jsem se na tu španělštinu pořádně podívat. Občas naše tempo prostě musím nějak vydržet. Jsem ráda, že můžu bydlet u táty. Jsem mu vděčná, že si mě k sobě vzal po tolika letech, co jsme spolu nestrávili ani jediný týden v kuse. Pro oba to byla velká změna. A tak oba musíme dělat kompromisy.

Jde to poměrně snadno, přes den se moc nevidíme, jen když se stavím v krámku, abych ho vystřídala, a občas se vídáme o víkendu, když zrovna není nutné, aby jel pro zboží, nebo když máme nějaké jiné plány – ale to se moc často nestává. Taťka někdy chodí na fotbal, je to jeho jediný koníček a já většinou víkendy trávím ve svém pokoji. Čtu si, nebo se snažím dohnat učení z týdne. Sem tam si vyrazím se Susan a Nicole

- to jsou moje nejlepší kamarádky ze školy. Většinou chodíme do místní horské chaty k „Murphymu“. Žádná jiná atrakce pro teenagery tu v blízkém okolí bohužel není.

S tátou máme úplně jiný vztah, než jaký jsem měla s mamkou. Dá se říct, že ona byla moje druhé já. Myslím, že i jí to tak připadalo. Byly jsme nerozlučná dvojka. Neměly jsme před sebou žádná tajemství.

U mě a táty je to naprosto opačně. I když těch chvil je opravdu málo, nikdy nevím, o čem si s ním mám povídat, když jsme spolu sami. Mám pocit, že i on to má se mnou podobně. A tak mlčíme, když se náhodně sejdem v kuchyni, nebo na chodbě, a oba vymýšlíme nejrůznější výmluvy, proč rychle zmizet z dosahu možné konverzace.

Mám na to teorii. Myslím, že čím je člověk starší, tím hůř snáší změny. A já a moje přistěhování znamenalo pro tátou ohromnou změnu. Navíc mu asi musím - i když snad jen vzdáleně - připomínat Angelu. Je to sice už strašně dávno, co byli ještě spolu, ale občas se na mě podívá tak bolestným a smutným pohledem v jeho hnědých očích...

Umyla jsem po sobě nádobí, přehodila jsem si batoh s učením přes rameno a spěchala do předsíně. Obula jsem si pohodlné tenisky a do ruky vzala lehkou bundu. Dneska by měl být nádherný

slunečný den, takže ji asi ani nebudu potřebovat. Babí léto letos přišlo trochu později. Ale přeci jen, je už začátek října, co kdyby se počasí zbláznilo. Na horách nikdy člověk neví, co má čekat – a tak je lepší být vždy připraven. Zní to otřepaně, ale podle mě je to pravda.

Zamkla jsem naše zeleně natřené dřevěné dveře a vydala se svižným krokem do školy. I z tátova domu jsem to měla pěšky poměrně daleko. Cestami utíkala rychle, jak jsem se snažila přemýšlet o dnešní písémce ze španělštiny a na poslední chvíli si přeříkávat pravidla tvoření otázek a záporných vět. Byla jsem tak zabraná do slovíček, že jsem sotva vnímala, jak krásné říjnové ráno dnes je. Nebe bylo bez mráčku, na trávě a chomáčích mechu podél lesních cest a mých tajných zkratek se ještě třpytily kapky ranní rosy a vál svěží, čistý vánek. Voněl jako chladná vzpomínka na končící léto.

Netrvalo to dlouho a došla jsem ke škole. Zkratkou přes les jsem vyšla hned za hlavní budovou školy. Je to rychlejší, než jít po upravených lesních cestách. Člověk sice musí dávat pozor na to, kam šlape, ale když tudy chodí denně...

Stačilo jen obejít školní budovu z šedivých cihel a stála jsem před vchodem. Naše škola byla malá, rozdělená do dvou propojených budov. Ve větší

z nich byly učebny, obyčejné i laboratoře, kabiny, jídelna, společenský sál a místnost s kopírkami a dalším základním technickým vybavením. V druhé, menší a novější budově byla tělocvična, šatny a sklad. Býval vždycky zamčený a studenti tam nesměli, prý protože je tam hodně harampádí nashromážděného za celou existenci školy – takže asi padesát let, a mohlo by se tam někomu něco stát. Podle neoficiální verze je zamčený, protože tam studenti z vyšších ročníků tajně randili.

Asi před měsícem jsem zjistila, co je na té neoficiální verzi pravdy, protože mě hned první den školy Suse s poťouchlým úsměvem zatáhla do rohu šatny.

„Hej, co je,“ obořila jsem se na ní, když mě nevybíravě táhla za rukáv do ústraní. Podle jejího rozjařeného výrazu jsem poznala, že jde určitě o nějakou blbinu.

Nespletla jsem se. „Sleduj, co mááám,“ protáhla teatrálně a velmi pomalu mi kmitala před očima mosazným klíčem zavěšeným na krku na červené stuze, jako kdyby mě tím snad chtěla uvést do transu. Zatvářila jsem se asi dost nechápavě, protože mi s výrazem matky vysvětlující svému dítěti už po desáté, že nemá strkat prsty na rozehřátou plotnu,

začala netrpělivě slabikovat: „Klíč-ke-skla-du. Chá-peš?“

To bylo Suse podobné. Strídala kluky asi tak často jako ponožky. Takže byla ze svého úlovku patřičně nadšená. Mě by byl asi jen na dvě věci, jelikož jsem ještě nikdy s nikým nechodila.

Nechtěla jsem jí ale kazit radost a tak jsem se mnohem víc nadšeně, než jsem se skutečně cítila, zeptala, kde ho vzala. Vysvětlila mi, že ho dostala od sestřenice, co studovala o rok výš. Existují prý dvě kopie, které se předávají mezi holkami a kluky v posledním ročníku. Absolvent vlastníci tento poklad ho podle svého nejlepšího přesvědčení předá v září někomu z nových budoucích maturantů.

Zatímco Suse pěla ódy na nové možnosti trávení přestávek, já jsem dumala nad tím, jak moc mi systém předávání takového pokladu mladším generacím připomíná Jasona Biggse okouzleného kronikou sexu v jedné z těch amerických komedií. V tom filmu mu to celkem slušelo, i když hrál hrozného ňoumu...

Suse by ovšem určitě stačil. Ňouma, neňouma – je to kluk. A to je pro ni hlavní. Klíč od skladu nemohl skončit v lepších rukou, pomyslela jsem si.

Už z kraje cesty jsem před hlavním vchodem poznala Suse i Nicole, jak čekají mezi ostatními a mávají na mě: „Jane, tady!“

Obě samozřejmě v sukni a těsném tričku, i když je říjen. Nenechaly by si ujít jednu z posledních příležitostí vyjít si bez svetru a odhalit - no všechno, co si mohly dovolit vzhledem k tomu, že jdou do školy. Susan měla tmavě modrou džínovou sukni a k ní bílé tričko s krátkými rukávy, s jemnou výšivkou na levé straně a s ohromným výstřihem. Bílá barva dobře nechala vyniknout jejím sytě čokoládovým vlasům střiženým nakrátko, tmavým, podmanivým očím, a opálené pleti. Kdyby měla delší vlasy, člověk by si jí klidně mohl splést s mladší kopií Salmy Hayek.

Nicole byla v oblékání většinou trochu střídmější, ale dneska svítila tak, že by mohla zastoupit maják na Dunett Head. Její boty na vysokém podpatku v kombinaci s krátkou žlutou sukni, která se úžasně doplňovala s její blondátou hřívou, a černým těsným topem vytvářely dojem, že její tenké nohy sahají od země až do nebes.

Nicole je jinak malinká, vysokými botami si kompenzuje svojí depku. Napadlo mě, jak může s takovými podpatky vůbec řídit. Jezdí do školy autem, jako první z naší trojky už jí totiž bylo osmnáct. Má několik měsíců čerstvý řidičák a dost

bohaté rodiče na to, aby jí mohli pořídit úplně nové auto. Dostala Jeep Land Rover – Freelander, vyrobený letos. Do hor je to moc dobrá věc. Je bezpečný a doveze vás i do toho nejprudšího kopce. Technické parametry a praktičnost nového Nicolina miláčka ji ale moc neoslnily. Nicole na něm hlavně ocenila barvu - černá jde prý ke všemu.

„Tak co? Připravená na španělštinu?“ popíchla mě hned Susan. Moc dobře věděla, že mám s přípravou do školy trochu problémy, když pomáhám tátovi v obchodě. A se španělštinou hlavně...

„Jasně, že ne,“ poznamenala jsem naoko rozčileně a pak jsem se usmála.

„Neboj, zvednu ti náladu. Protože mááááám, počkejteeeeeee,“ napínala nás a pak něco vytáhla ze svojí tašky, „...tohle!“

Obě jsme se nechápavě podívaly na list papíru popsany dvěma sloupci číslic a písmen.

„Mám to od Barbary,“ dodala a mě svitlo. Sestřenice, co odmaturovala vloni, ji teda pěkně zásobuje, pomyslela jsem si.

„Říkala, že profesor Sheepskin vždycky používá pro poslední ročník stejný test,“ osvětlila Suse situaci Nicol a vytáhla na nás zářivý úsměv plný nadějí na jedničku.

„Takže nám stačí jen opsat odpovědi? A je to?“ Nicole byla vždycky trochu pomalejší.

Podvádění se mi moc nelíbilo. Ale ze španělštiny jsem nutně potřebovala nějakou dobrou známku... Řekla jsem si, že to zkusím nejdřív sama, ale kdybych byla v koncích, nebude na škodu, udělat si kopii Susanina seznamu správných odpovědí. Trochu se mi ulevilo. Třeba to dneska nebude úplná katastrofa. To kvůli španělštině jsem dnes pořádně nemohla spát. Nemůžu si pokazit školu. I když pomáhám tátovi v krámku, snažím se učit každou volnou chvíli, kdy nejsou v obchodě žádní zákazníci. Chci udělat přijímačky na vysokou. Ráda bych se dostala na lékařskou fakultu. Snila jsem o tom, že budu doktorka, už jako malá. Často jsem si s mámou hrála na doktorku a pacienta. Já samozřejmě vždycky ošetřovala ji.

Všechny pro mě důležité předměty zvládám - biologie, chemie a podobně, v nich se cítím jako ryba ve vodě. Nebýt té zatracené španělštiny...

K mému neštěstí, je španělština na naší střední povinná. A v okolí tu není jiná škola v rozumné vzdálenosti, abych si mohla vybírat. Vymyslel to prý kdysi ředitel školy, pan Davenport. Jako mladý prý ve Španělsku pobýval a ta řeč ho naprosto uchvátila. Nebo spíš nějaká Španělka, pomyslela jsem si.

Manželku nemá, je celý život sám. Nikdo neví, jak je to doopravdy. Kvůli jeho přehnané slabosti k tomu místu na jihu Evropy teď musí protřpět cizí slovíčka a hodiny výuky s panem Sheepskinem všichni žáci této školy. Zajímalo by mě, kolik lidí odtud nakonec španělštinu někdy ve svém životě vůbec použije - zvlášť tady, v horách od Španělska vzdálených určitě přes tisíc kilometrů. Já tedy určitě ne.

Školník konečně otevřel hlavní dveře a všichni se postupně začali šourat do školy. Kopírovací centrum školy je přes celou chodbu spojující obě budovy, hned vedle kabinetu profesorů. Susan rázně otevřela dveře. Měly jsme štěstí. U kopírky nebyl nikdo z profesorů. K mému úděsu ale přímo uprostřed místnosti stál Deacon Hill a rozpačitě na nás koukal – což pro něj nebylo vůbec typické, většinou se tvářil sebevědomě, až na chvíle, kdy se ocitl blízko mě.

Deacon. Náš spolužák. Nejhezčí kluk ve škole. Všechny holky z okolí ho baští - od prvaček po celý maturitní ročník. Mám pocit, že po něm tajně koukají i některé učitelky.

Deacon je vysoký, milý kluk, s krátkými blondatými vlasy učesanými do nepravidelného vrabčího hnízda. Určitě ráno cuchá svůj účes do dokonalého tvaru alespoň dvě hodiny, přelétlo mi hlavou, když jsem ho tam spatřila stát. Má úžasně

vypracovanou postavu, hraje ve školním fotbalovém týmu – samozřejmě je kapitán. Jak jinak.

Dneska má na sobě poměrně těsné, tmavě modré džíny, které obepínají jeho silné, vypracované svaly na stehnech i lýtkách, a pevný zadek (což jsem si musela domyslet, protože k nám stál čelem). Světle oranžovou košili měl u krku rozepnutou na dva knoflíčky, takže odhalovala část jeho oble vyklenutých prsních svalů. Dlouhé rukávy košile si ledabyle otočil kolem loktů na tříčtvrteční délku. Vypadal překvapeně, že nás tam vidí. Změřil si nás jednu po druhé jeho pronikavými tmavě hnědými očima. Přišlo mi, že na mě kouká celou věčnost i když se všechno událo v okamžiku jedné vteřiny. Cítila jsem, jak se mi vlévá horko do tváří a jak se mi začínají víc a víc červenat. Uhnula jsem pohledem směrem ke kopírce a doufala, že se přestal dívat i on.

„Ahoj DDDeacono,“ vykoktala ze sebe Nicole, naprosto omámená jeho přítomností a přerušila tak naše oboustranné zkoumání. Suse mu kývla na pozdrav, a já se zmohla jen na velmi tiché ahoj.

„Čau,“ odvětil rozpustile a odkráčel kolem nás pryč z místnosti. Neodolala jsem a otočila se za ním stejně jako holky.

„Bože, to je kus,“ povzdechla si Suse. Vyměnily jsme si mezi sebou souhlasné hodnotící pohledy.

„Vidíš, nechápu, jak můžeš odmítat něco takového,“ osočila se na mě důrazně Suse. Cítila jsem v jejím hlasu vztek i žárlivost zároveň.

„To je pravda. Pořád se snaží... Vyměnil si dokonce místo v lavici s Georgem, aby mohl sedět před tebou při hodinách. Proboha, má o tebe zájem neúžasnější kluk z celé školy, a ty nic,“ poznamenala Nicole sice s menším vztekem, ale dost velkým na to, abych se utvrdila, že obě dvě by mu řekly „ano“ na cokoli, kdyby jen trochu chtěl. Nevěděla jsem, co na to znova říct. Tímhle rozhovorem jsme si prošly už tolikrát...

Napadlo mě strhnout téma ode mě na něco jiného: „Nepřipadal vám nervózní? Všimly jste si, jak se tvářil, když nás tu uviděl?“

„Jo všimly. Hltal tě očima, jako vždycky,“ poznamenala suše Nicole, zvedla oči v sloup a nechápavě kroutila hlavou.

I když jsme nejlepší kámošky, holky nemůžou pochopit, proč s nikým nechodím a hlavně, PROČ nechodím s Deaconem, když má o mě evidentní zájem. Snažila jsem se jim vysvětlit, že nemám na randění čas. Pořád jsem v obchodě anebo se učím, a na kluky mi prostě čas nezbývá. Asi jsem divná, ale nějak nemám potřebu chodit se ocucávat do skladu, držet se za ruce a přihloupě se usmívat. Nehledě na to, že vzájemný oslintávání mi přijde nechutný.

Nechápu, co na tom Suse vidí. A to pomímám fakt, že se nám hned po prázdninách pochlubila, co všechno dalšího vyzkoušela na dovče v Tunisku s tamním plavčíkem. Samozřejmě sex okamžitě prohlásila za nejlepší životní zážitek.

„To jsou přeci výsledky! On je má taky,“ zvolala udiveně Suse a vytrhla mě tak ze zamyšlení.

„Cože?“ Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, co Suse říká. Mávala mi zapomenutým Deaconovým listem před očima.

Tak proto se tvářil tak rozpačitě. Asi taky nekopíruje výsledky testů každý den, napadlo mě.

„Tak to rychle okopírujeme a pomažeme na hodinu,“ prohlásila jsem a stiskla tlačítko pro tři kopie. Papíry vylezly z kopírky téměř okamžitě. Všechny jsem je vzala a sbalila do tašky. Pro jistotu jsem sebrala i Deaconův zapomenutý originál.

Zazvonilo, právě když jsme vešly do třídy. Naštěstí pro mě, našemu příchodu na poslední chvíli nikdo nevěnoval pozornost. Profesorka ještě ve třídě nebyla. Všichni probírali své zážitky z víkendu – vyhraný nedělní fotbalový zápas, co budou dělat večer a samozřejmě téma dne – velkou písemku ze španělštiny.

Šla jsem si sednout na svoje místo, do poslední lavice vzadu u okna. Sedím společně se Susan, která

se zdržela vepředu u George a Stevena – to jsou naše další fotbalové hvězdy - a obdivně s nimi rozebírala včerejší fotbalové vítězství. Zkoušela na ně svůj nový mrkací trik. Podle ní by si vynálezce řasenky zasloužil Nobelovku.

Snažila jsem se protáhnout uličkou mezi švitořícími spolužáky až na konec třídy. Bohužel se mi nepovedlo projít kolem Deacona nepozorovaně. Seděl našponovaný ve své lavici, těsně před tou mojí, a nespustil ze mě oči od chvíle, co jsem vstoupila do třídy. Dělá to tak pořád. Od prvního ročníku.

Pěkně. Děkuju. Pomyslela jsem si vztekle.

Na pronikavý pohled jeho tmavě hnědých blyštivých očí si nikdy nezvyknu. Hrozně mě to uvádí do rozpaků. Už v půlce uličky jsem musela uhnout pohledem jinam. Cítla jsem, jak mi začínají růžovět tváře, a tělem mi přejela vlna horka. Copak on si nedá nikdy pokoj? Nechápe, že já opravdu nemám zájem?

Jakmile jsem usedla na místo, do třídy vešla naše profesorka na matematiku. Obličej jí rámovaly husté, tmavě hnědé vlasy střižené na mikádo. Nosila moderní brýle, které z ní podle mě dělaly mnohem přísnější osobu, než ve skutečnosti byla. Na sobě dnes měla dlouhé, tmavě zelené šaty, které zdůrazňovaly její malou výšku a drobnou postavu. Tleskla svými

prťavými dlaněmi o sebe a všichni zasedli do svých lavic a utichli. Je to až podivuhodné, že tak malé stvoření může vzbuzovat tolik respektu.

Až ke konci hodiny jsem si uvědomila, že jsem holkám nedala jejich kopie. Jsou pořád v mém batohu. A co víc, je tam i Deaconův originál. Napadlo mě, že nejlepší bude, dát jim je při výkladu. Nikdo nás neuvidí a vyhneme se tak zvědavým dotazům ostatních. Bylo by příliš průhledné, kdyby celá třída měla stejné, navíc správné výsledky. V duchu jsem si představila profesora Sheepsquina, jak sedí ve svém kabinetě a zjišťuje, že nikdo nemá ani jedinou odpověď špatně. Myslím, že by ho v tu ránu klepla pepka. Vypadal totiž vždycky přímo nadšeně, když mohl někoho potrápit. Podezírala jsem ho, že zkouší jen pro svoje pobavení.

Natáhla jsem se dolů pod lavici pro svůj batoh a vyndala všechny okopírované listy. Zašramotily víc, než jsem chtěla. Naštěstí si mě nikdo nevšiml. Se Susan to bylo jednoduché. Opatrně si jeden list stáhla pod lavici a schovala do tašky. Nicolinu kopii jsem začala přehýbat, abych jí mohla přes uličku podat jen malý kousek papíru, který se vejde do dlaně. Dávala jsem si záležet, abych její kopii moc nezmuchlala, a v tom jsem ucítila jeho pohled. Už zase.

Cítila jsem, jak mi začínají hořet tváře. Snažila jsem se zpřehýbat list co nejtíšeji, ale Deacona moje činnost zjevně i tak zaujala.

Měla jsem pocit, že ho zajímá naprosto všechno, co dělám. Ve škole mu nebylo úniku. Pořád se objevoval někde na blízku a uváděl mě ustavičně do rozpaků. Svými dlouhými pohledy, otázkami, prosbami, celou svojí blízkostí. Když se nad tím zamyslím, jeho vytrvalost byla až obdivuhodná.

Nevím, proč si vybral zrovna mě. Nikdy jsem nepřišla na to, čím jsem pro něj tak zvláštní, aby mi věnoval tolik pozornosti. Všechny holky ze školy by daly cokoliv, aby se na ně denně díval tak, jako se dívá na mě. Aby si pamatoval jejich jméno, aby s nimi dokonce mluvil.

A já? Já nic. Udělala bych nevím co, jen abych se zbavila jeho všudypřítomného rentgenového pohledu, co ustavičně říká umřu-jestli-se-mnou-nepůjdeš-na-rande.

Nikdy jsem neopětovala jeho touhy. Maminka mi kdysi vyprávěla, jaké to je být bezhlavě, bezpodmínečně zamilovaná. Jak se jí vždycky radostí rozbušilo srdce, když byla její láska poblíž. Ztrácela dech, když spolu tančili, nevnímala okolí, když jí něžně hladil po vlasech a po tváři, přicházela málem o vědomí, když jí líbal...

Takové pocity ve mně Deacon vůbec nevzbuzuje. O nic nepřicházím. Srdce mi divoce nebuší, nezastavuje se mi dech, necítím, že se vznáším... Vlastně cítím pokaždé jen rozpaky.

Nic víc, než rozčarování z jeho pozornosti a z pohledů všech ostatních. Chodit s nejoblíbenějším klukem ve škole znamená jen jedno: být pořád a všem na očích - moje nejhorší noční můra.

Neříkám, že není hezký. Stoprocentně je. Je nádherný. Je sexy. Dneska, v té světle oranžové košili s vykasanými rukávy, které podtrhují sílu jeho rukou, vypadá sexy víc než kdy jindy. I ty jeho pronikavě tmavě hnědé oči jsou úchvatné. To nemůžu popřít. Ale není to nic pro mě.

Jak se na mě otočil a znovu na mě zíral, cítila jsem, jako kdyby mě jeho oči doslova propalovaly. Zahlédl pod mýma rukama papír s výsledky, který dnes ráno zapomněl v kopírce. Rychle jsem si přesunula výsledky pro Nicole do levé ruky a pravou jsem mu podala celý jeho list. Mlčky si ho ode mě vzal a podíval se mi vděčně přímo do očí.

Zazvonilo a třída se zase rozhlučela. Druhou a třetí hodinu jsme měli biologii – přípravu na laborky. Byli jsme rozdělení do dvou skupin. Půlka z nás se pomalu balila a přesouvala do jiné třídy. Naštěstí pro mě patřil Deacon do druhé poloviny. Zvedl se ze židle

a začal skládat svoje sešity a učebnici matematiky do batohu. Před odchodem si neodpustil poslední pohled. Jako kdyby se chtěl rozloučit na devadesát minut, které bude muset strávit v jiné učebně. Snažila jsem se nezrudnout v obličeji, ale nedařilo se mi to. Jako vždycky.

Otočila jsem se k Susan, abych jeho něžné oči, které mi rozpalovaly tváře do ruda, setřásla.

„Suse, co říkáš, nezajdeme dneska k Murphymu?“

„Bezva nápad, Jane. Dneska by to šlo.“ Potutelně se na mě usmála a volala na Nicole, která ještě pořád seděla na svém místě a opisovala si z tabule poslední příklad. „Nicky, dneska večer U Murphyho. V sedm?“

Nicole na nás otočila hlavu a nadšeně přikývla. Periferně jsem zahlédla Deacona, když odcházel ze třídy.

Chata „U Murphyho“ je něco mezi kavárnou, čajovnou a horskou restaurací pro místní, kousek od školy. Scházíme se tam, když je potřeba něco probrat, anebo jen tak, když si potřebujeme odpočinout a uvolnit se. Murphy je přesně v půli cesty mezi naším domem a sídlem Nicoliných rodičů. Wilsonovi – Susanina rodina bydlí v menším domě kousek od nich. Takže je to pro nás naprosto ideální místo pro setkání. Na druhou stranu, jiný podobný podnik

někde blízko prostě nenajdete. A kdo by chodil na čaj dvacet kilometrů?

Laborky mi utekly ještě rychleji než hodina matiky. Přemýšlela jsem o dnešním večeru. Těšila jsem se na rozptýlení. Večer už bude po testu. Konečně budu mít klid, říkala jsem si v duchu. Byla jsem tak nadšená z pomyslení, že už to brzy bude za mnou, že ze mě na chvílku spadl i stres z blížící se hodiny španělštiny.

Nějak se to prostě přežije. To je oblíbená Susanina hláška. Říká ji, kdykoliv se to alespoň trochu hodí. Na jednu stranu má asi pravdu. Vždycky *se to prostě nějak přežije*. Přistihla jsem se, že vůbec nedávám pozor. Byla jsem tak hluboko ve svých myšlenkách, že kdyby mě pan profesor Thomson vyvolal, jen těžko bych vymyslela správnou odpověď.

Představila jsem si, jak rudnu, protože se mi všichni ze třídy pochechtávají. Někteří se jen tak uculují, jiní se svůj pobavený výraz neobtěžují vůbec skrývat. Třeba jako Erica. Sedí v prostřední řadě. Přesně uprostřed třídy, aby všichni měli možnost kochat se jejím dokonalým vzhledem. Přírodní, blondaté, mírně zvlněné vlasy jí padají přes opěradlo židle až k sedátku. Má nádherný obličej, s ostrými rysy, líbeznými lícními kostmi a plnými rty. Její modré, pronikavé oči s až nepřirozeně dlouhými

řasami očarují každého kluka nebo muže, na kterého se podívá. Jen Deacona ne. A ona o něj tolik stojí.

Pořád nemůžu pochopit, proč se snaží Deacon dostat mě, když holka jako Erica by mu poslušně roztáhla nohy kdykoliv by louskl prsty. Podle mě by se k sobě hodili. Král a královna školy. Oba jsou krásní, blondatí, oblíbení, oba jsou středem pozornosti celé školy a ani jednomu to nevadí. Erica to dokonce miluje. Umí si obdiv ostatních užívat, na rozdíl ode mě.

Pamatuju si, jak mu okatě nadbíhala. Nabízela Deaconovi společné učení, večere, výlety, doprovod z hodiny na hodinu, ale s ničím u něj neuspěla. Celé ty roky měl Deacon oči jen pro mě. Jak frustrující...

Erica si nejspíš si myslí, že jsem blázen, protože jsem si Deacona nikdy nepustila k tělu. Nikdy jsem mu nedovolila doprovodit mě domů, nebo mě pozvat na rande.

Asi mě nejspíš nenávidí. Podle těch jejích pohledů mrcho-spálila-bych-tě-na-popel-kdybych-mohla je to asi všem jasné. A já to dokonce svým způsobem chápu. To já jsem její problém. Kdybych neexistovala, Deacon by nesoustředil všechnu svoji snahu na mě. Pravděpodobně by jí časem podlehl. Erica dostala skutečně kohokoliv a kdykoliv. Stačil jeden její svůdný pohled a její rozkazy byly pokorně a

s nadšením splněny každým členem našeho školního testosteronového stáda. Jen Deacon se ovládal a *nenechal se ovládat*.

Chyběl na jejím seznamu jako cenná, zatím nezdolaná trofej. Myslím, že čím déle odolával, tím víc ho ona chtěla. Proto mi ztrpčovala hodiny i přestávky, jak jen mohla.

Přišla jsem na španělštinu mezi prvními. Sedla jsem si do lavice a vyndala z batohu penál a sešity. Přemýšlela jsem, kam si schovám výsledky, aby byly po ruce, kdybych je vážně potřebovala, ale zároveň, aby je nikdo nenašel - hlavně profesor Sheepskin. Napadlo mě schovat list do jedné z přihrádek penálu. Když budu v krizi, jen trochu nadzvednu víko a nikdo si toho nevšimne. Nelíbí se mi podvádění, a nejradši bych sama sobě nafackovala, že o něm vážně uvažuji, ale nemůžu si dovolit tu španělštinu neudělat.

Vyndala jsem ještě učebnici a otevřela ji vzadu u slovíček. Říkala jsem si, že se ještě na ně mrknu, než skončí přestávka. Bylo mi jasné, že už nic nedoženu, ale přišlo mi to v tu chvíli lepší, než přemýšlet o nadcházející katastrofě.

Susan přišla do třídy zároveň se zvoněním. Nerada se stresuje sezením v lavici, když ví, že ji

čeká zkoušení nebo písemka. Posadila se vedle mě. Byla nervózní. Ale ne tolik jako já. Španělština jí celkem jde. Nehrozí jí propadnutí. Ve schovávání taháků byla důmyslnější než já. Tentokrát ho měla vložený pod průhledným obalem okolo sešitu. Dala ho dospod pod učebnici. Až bude potřebovat, jen postrčí učebnici. Razila teorii, že čím víc na očích tahák je, tím hůř si ho profesori všimnou. Něco jako, že pod svícnem je největší tma.

Čekali jsme netrpělivě na profesora ještě několik minut. Pan Sheepskin měl smysl pro teatrálnost. Věděl, že když se trochu opozdí, ještě víc nás vystresuje. Když konečně dorazil, měl v očích pošetilý výraz a koutky jeho tenkých rtů mu jemně cukaly do strany. Jako kdyby chtěl navenek potlačit radost, že parta studentů je z něj momentálně na mrtvici. Ani se neposadil za katedru, zůstal stát vlevo od ní. V ruce držel červené desky se zadáním.

„Třído, teď vám rozdám vaše testy. Vyžaduji naprosté ticho a soustředění. Kdokoliv promluví, bude z testu okamžitě vyloučen a odejde ze třídy. Bude mu poskytnut náhradní termín ústního přezkoušení,“ odříkal zcela automaticky svoje čtyři oblíbené věty. Používá je před každým testem. Celé roky.

Profesor postupně obcházel všechny lavice a pomalu na ně pokládal zadání. Prázdnou stranou listu nahoru, aby nikdo nemohl začít dřív. Alespoň v tom byl ohleduplný.

Žaludek jsem měla jako na vodě. Pero se mi v dlani chvělo nervozitou. Hrála jsem si se zavírátkem. Najednou mi nějak vyklouzlo z třesoucích se rukou a spadlo na zem. Rychle jsem se pro něj natáhla, abych ho zvedla. Pozdě. Rána, když se víčko dotklo dřevěné podlahy, způsobila v tichém zmítané třídě rozruch. Všichni se otočili po zvuku. Profesor Sheepskin si pospíšil uličkou až k naší lavici. Položil před nás zadání a při tom se na mě hrozivě díval svýma zelenošedýma očima. Káravě svažl šedé obočí a zamračil se. „Říkal jsem, naprosté ticho a soustředění, slečno Tylerová!“ zasyčel na mě našťvaně.

Srdce se mi rozbušilo tak silně, že jeho tlukot museli všichni kolem slyšet. Zčervenala jsem v obličeji a sklopila zrak na lavici. „Promiňte,“ zamumlala jsem potichu.

„Otočte svá zadání a pište. Ještě jednou připomínám: Vyžaduji naprosté ticho a soustředění.“

Třídou se ozvalo šustění papíru, když všichni naráz otočili papíry. Rychle jsem se pustila do čtení první otázky. Nevěřila jsem vlastním očím. Nešlo o test se zaškrťováním možností. Šlo o porozumění

španělskému textu a následně psaní vlastní úvahy. Nejdřív jsem propadla absolutnímu zoufalství. Náš okopírovaný tahák nám byl k ničemu. A pak se mi ulevilo, protože jsem si uvědomila, že dneska nebudu mít k podvádění příležitost.

Vzhlédla jsem směrem ke katedře na pana Sheepskina. Jeho výraz v obličeji byl naprosto čitelný. Bavil se našimi překvapenými výrazy, když jsme se poprvé podívali na zadání a pochopili, že jsme v loži...

Pustila jsem se do čtení textu. Hned v první větě jsem se ztratila. Co to sakra znamená: „*La Península Ibérica quedó definitivamente formada tras lo que se ha dado en llamar, el proceso más importante de la historia geológica del sur de Europa, es decir, un movimiento tectónico alpino-himalayo, acaecido en la era Terciaria.*“

Poznala jsem každé třetí slovo a z toho jsem si každým druhým nebyla jistá. Zmocnila se mě panika. Četla jsem celý text znovu a znovu. Z toho co jsem pochopila, je v textu představeno Španělsko - hlavně po zeměpisné stránce. Začala jsem psát odpovědi na jednotlivé otázky. Říkala jsem si, čím kratší a jasnější odpověď napíšu, tím méně chyb v ní můžu udělat.

S nejistotou v ruce a s prohlubujícím se zoufalstvím v duši jsem se po chvíli pustila do přemýšlení o vlastní

úvaze. Zadání nebylo těžké. Chvilku jsem uvažovala a pak se pustila do psaní o španělské historii a vlivu Španělska na okolní území.

Dávala jsem si pozor, abych tvořila co nejjednodušší věty a používala známá, nesložitá slovíčka. Nic moc na úroveň maturitního ročníku, ale chtěla jsem nasekat co nejmíň chyb.

Zazvonilo, když jsem dopisovala poslední větu. Profesor Sheepskin vyskočil se zvukem zvonku ze své židle a začal vybírat jednotlivé práce. Rychle jsem doškrábala zbývající tři slova.

Postupně jsme všichni se zklamaným výrazem mizeli ze třídy a přesouvali se na oběd. Počkala jsem na chodbě na Susan a Nicole, abychom mohly jít do jídelny společně. Obě nasadily totálně rezignovaný výraz.

„Máma mě zabije, jestli dostanu další kuli,“ prohlásila smutně Nicole. Neměla tak hrozné známky ze španělštiny jako já, ale poslední test se jí „trochu“ nevyvedl.

„Bylo to od něj pěkně podlý, po tolika letech změnit zadání. Co si sakra myslí,“ stěžovala si.

„Co asi?“ přerušila ji Suse. „Jsi neviděla jeho výraz, když jsme otočili listy? Vypadal, jako když právě zjistil, že vyhrál ve sportce, když si prohlížel naše obličeje!“

„Je to starej úchyl,“ neodpustila si Susan a znechuceně se ušklíbla.

Kapitola druhá

Po odpoledním vyučování jsem pospíchala do šatny. Vyndala jsem ze skříňky bundu, schovala tam učebnice a šla k východu. Dneska střídám v obchodě tátu, aby mohl zajet pro došlé zboží do údolí, a večer jdeme se Susan a Nicole k Murphymu - světlý bod dnešního dne.

Cesta mi utíkala rychle. Obešla jsem budovu školy a vydala se po své zkratce lesní pěšinou. Slunce ještě pořád putovalo po obloze bez mráčku a jemně mě hrálo do zad. Sluneční paprsky nádherně zdobily chomáčky mechu a trsy kapradí kolem ušlapané cestičky ze světle šedého trpytivého písku. Při tom pohledu mě aspoň trochu přešla rozmrzelost z nepovedené písemky.

Po chvíli jsem sešla z lesní cesty na asfaltovou silnici, která vedla k tátovu obchodu. Raději bych šla ještě kousek lesem, nerada chodím po asfaltu, ale nejprímější cesta lesem vedla vysokou, strmou mezí. Asfalt byl v tomhle úseku rozumnější volbou. Stromy podél cesty se za zatáčkou rozhrnuly, a já uviděla srub s obchodem. Tátův krámk byl malý, ale měli jsme v něm všechno, co bylo v horách potřeba - od základních potravin, přes sladkosti, drogerii,

průvodce, až po sportovní vybavení a potřeby pro rybáře.

„Už jsem tady, tati,“ zavolala jsem, když jsem otevřela dveře. Zrovna tu nebyl žádný zákazník, takže jsme si službu předali celkem rychle. Naštěstí se mě ani nestihl zeptat, jak mi dopadla španělština. Už stál mezi dveřmi a chtěl se rozloučit, když jsem si vzpomněla, že mu musím říct: „Tati, jdu večer ještě se Susan a Nicole k Murphymu.“

„Jasně, buď večer opatrná, až se budeš vracet,“ odpověděl mi automaticky a dveře krámků se za ním zavřely.

Na tátovi bylo vážně super, že mi důvěřoval. Věděl, že nedělám hlouposti, že jsem opatrná a dávám na sebe pozor. K Murphymu jsem byla zvyklá chodit lesem sama. Znáš tu cestu zpaměti. Umím tam dojít i po tmě. Většinou se od Murphyho nevracíme dřív než po desáté a to už je sluníčko dávno za kopci. Ale mně to nikdy nevadilo. Tmy se nebojím. Proč taky?

Začala jsem přerovnávat zboží v regálech, aby mi směna rychleji utekla. Měla jsem krámků jen tak pro sebe rozdělený do několika oddílů. Každý den, co jsem tu byla, jsem se věnovala úklidu a kontrole jednoho z nich. Na dnešek jsem měla v plánu úsek s drogerií. Můj oblíbený. Nemohla jsem tam najít

žádný zapáchající, zkažený salám, nafouklé mléko nebo podobnou chuťovku. Pustila jsem se do práce.

Během pondělního odpoledne chodilo hodně zákazníků doplnit zásoby, které snědly za víkend. Takže mi kontrola drogerie většinou zbyla i na druhý den. I dnes dorazilo hodně lidí. Standardní objednávky: pečivo, uzeniny, občas noviny. A standardně přišel i Deacon. Tedy přijel. Ve svém nejnovějším černém Lamborghini. Deacon je na něj patřičně pyšný – nejednou mi dělal v obchodě o autech přednášku, takže o nich teoreticky vím skoro všechno. Jen to jaksi neumím ocenit, tak jako Deacon nebo kterýkoliv jiný chlap...

I přes zavřené dveře jsem poznala zvuk jeho šestiválcového motoru. Většina lidí odtud má auta vhodnější do horského terénu. Není těžké Deaconovo auto mezi ostatními odlišit. Zastavil, co možná nejblíže u krámku jako vždycky, a vešel dovnitř s kouzelným úsměvem na rtech. Naštěstí pro mě, byla v obchodě nakupovat ještě paní Mosbyová, babička Heather - holky, co se mnou chodí do třídy, takže jsem se mu nemusela plně věnovat. Zatím. Snažila jsem se, abych paní Mosbyovou v krámku zdržela co nejdéle. Z hloubi duše jsem doufala, že Deacona přestane bavit čekat a odjede. Nevěděla jsem už, jak mu mám líp vysvětlit, že pro něj nejsem

ta správná osoba. Jenže z krámku ho těžko můžu vyhodit, že ano.

Když se paní Mosbyová potácela ven s rukama plnýma tašek s nákupem, galantně jí podržel dveře. Nikdo jiný už v obchodě nezůstal a tak nastala jeho chvíle. Nasadil nejhezčí úsměv, který uměl a pomalu došel k pokladně.

„Ehm, Jane, chtěl jsem se tě zeptat. Nešla by ses se mnou dneska projít?“ zeptal se nejistě, jako vždycky, ale pořád se usmíval.

„Deacon,…” vzdychla jsem a podívala jsem se mu do očí. „Vždyť víš, že jsem v krámku sama. Nemůžu jen tak zamknout a utéct bůhvíkam.“ Myslela jsem si, že tím ho odbudu - jako vždycky.

Dneska ale vytáhl další trumf. „No já myslel, jako třeba až tu večer skončíš, mohli bysme někam vyrazit,“ naléhal dál.

Začervenala jsem se a raději uhnula pohledem stranou, mezi regály: „No víš, to stejně nejde,“ snažila jsem se vykroutit. Nevěděla jsem, co mu říct. Už tolikrát jsem se mu snažila vysvětlit, že nemá smysl se snažit, ale on jako by nikdy neposlouchal. A tak jsem házela na stěnu hrách den co den.

„Dneska jdeme s holkama k Murphymu,“ vypadla ze mě nečekaně pravda. Začala jsem toho litovat,

dřív, než jsem se stačila znovu nadechnout. Proč jsem to, sakra, řekla?

„Tak to je super, můžu se tu pro tebeavit a doprovodit tě tam,“ nadšeně odpověděl Deacon. Oči mu zajiskřily.

„No víš, já se ještě musím stavit doma, převlíknout se a tak. Asi to není nejlepší nápad. Bude mi to dlouho trvat...,“ snažila jsem se vymluvit a doufala jsem, že pochopí, že o jeho společnost nestojím.

Nenechal se odradit. „No dobře, tak se třeba sejdem až tam?“ V jeho hlase jsem slyšela zklamání, ale zároveň i naději, že bych se mu večer mohla věnovat.

Rozpačitě jsem se na Deacona podívala: „Mám tam sraz s Nicole a Susan, nejspíš budeme mít co probírat, chápeš...“

V duchu jsem se modlila, aby to konečně vzdal.

„OK, tak se tam třeba uvidíme,“ dodal sklesle.

„Jo, třeba.“ Předstírala jsem, že za pokladnou něco důležitého kontroluju mezi účtenkami, abych se na něj už nemusela dívat. Přistihla jsem se, že je mi ho vlastně trochu líto, když jsem uslyšela zavřít dveře - neklamnou známku, že pro dnešek to Deacon vzdal.

V obchodě byla ještě spousta práce. Zakázala jsem si jen tak stát u kasy a přemýšlet o Deaconovi

a pustila jsem se do srovnávání dalšího regálu. Směna mi rychle utekla. Spočítala jsem dnešní tržbu a uklidila peníze dozadu do sejfu. Všechno jsem pozhasínala, zavřela obchod a pospíchala domů.

Po silnici trvá cesta z krámku k nám asi tak dvacet minut, lesem si to jde zkrátit o víc než polovinu. Jen terén je trochu obtížnější. Nejdřív se jde po krátké lesní pěšince do strmého kopce a pak se musí překročit několik velkých kamenů tyčících se ze země a slabý potůček mezi nimi. Chodím tudy poměrně často, takže cestu znám jako svoje boty. Zanedlouho jsem se vyšplhala k naší příjezdové cestě.

V předsíni jsem nechala svoji tašku a spěchala do kuchyně pro něco k večeři. V ledničce byla ještě jedna porce zapečených brambor, které jsem vařila v neděli k obědu. Dala jsem je ohřát do mikrovlnky a šla se mezitím nahoru připravit na večer. Opláchla jsem se, rozčesala jsem svoje neposlušně se vlnící vlasy a převlékla jsem se do tmavých džínů a mojí oblíbené temně zelené mikiny s kapucí. Rychle jsem se najedla, umyla po sobě talíř a vyšla do chladného podvečerního vzduchu.

Od našeho domu k Murphymu se dalo dojít několika způsoby. Vždycky jsem chodila kolem krámku dolů a pak lesní pěšinou po vrstevnici až tam. Je to nejrychlejší a nejkratší cesta. Kdyby mě

Deacon chtěl „náhodou“ potkat, určitě by čekal tam, napadlo mě. Další možnost byla jen o něco málo delší, ale Deacon nebude předpokládat, že bych svojí obvyklou trasu změnila. Jak ďábelsky jsem to vymyslela, pochválila jsem v duchu sama sebe...

S úsměvem kočky Šklíby na rtech jsem se vydala po úzké pěšině začínající hned u našeho domu. Postupně se rozšiřovala do lesní cesty dost široké, že po ní můžou jezdit i terénní auta. Cesta vede po úpatí kopce, kde bydlíme, pak kousek dolů kolem malé lesní školky a na další kopec přímo k Murphymu. Bude to brnkačka a navíc nemůžu potkat Deacona. Nakonec to bude pěkná večerní procházka, pomyslela jsem si.

Dnešní večer byl nádherný - úplně bezvětrí a na obloze ani jediný mráček. Když jsem vyšla z domova, už se stmívalo. Ještě pořád ale bylo ve vzduchu cítit trochu tepla, které po sobě zanechávalo rychle zapadající slunce. Listy stromů, tráva, všudypřítomné houštiny, kapradí i kameny na pěšině jemně zářily nejrůznějšími odstíny žluté a oranžové.

Jakmile slunce úplně zapadlo, celý les se ponořil do černé tmy. Měsíc ještě nestihl vyjít, na obloze se rozsvítilo jen několik prvních hvězd. Šla jsem mnohem pomaleji, než jsem zvyklá. Přes tmu jsem neviděla na krok. Ale věděla jsem, že jdu správným směrem. Nikdy jsem se ještě neztratila.

Stromy zahalené do tmy se najednou zdály temné a smutné. Cesta mě dovedla až ke kraji husté lesní školky. Táhla se podél pěšiny po pravé straně, dolů z kopce. Mladé stromky nebyly vyšší než dva, nebo dva a půl metru, ale byly vysázeny tak blízko u sebe, že tvořily neprodyšné černé houští, které nepropustí ani jeden paprsek měsíčního světla. Tmavá stěna ze stromků vrhala na pěšinu široký stín. A tak vypadala cesta hrozivěji než obvykle.

Přála jsem si, aby se na obloze už konečně objevil měsíc a já aspoň viděla, kam šlapu. Tolik jsem dávala pozor na cestu, že jsem si ze začátku ani neuvědomovala, že slyším ze školky nějaké zvuky. Zaslechla jsem jakýsi nepravidelný dupot, praskání větvíček mladých stromků a něco jako kvílení větru?

To bylo vážně divné. Když jsem vycházela z domu, žádný list na stromech se ani nepohnul. Ten zvuk vítr spíš jen připomínal. Když jsem se pořádně zaposlouchala, a zřetelně slyšela lámání větví a dusot, který se přibližoval směrem k cestě, po které jsem šla, začala jsem litovat, že jsem si nevybrala svojí osvědčenou známou trasu. Zatracený Deacon.

Srdce se mi rozbušilo a zrychlila jsem krok. Přišlo mi, že čím dál jsem šla, tím víc se zvuky přibližovaly. Už jsem za sebou měla půlku cesty, vrátit se zpátky nemělo smysl.

Určitě je to jen nějaké malé stádo divokých prasat nebo podobná zvěř, ujišťovala jsem se. Hory jsou takových zvířat přece plné. Snažila jsem se uklidnit. Jsem přece zvyklá chodit lesem, nikdy jsem se nebála, tak proč bych s tím měla teď začít? Jsou to jen divoká prasata, a to znamená, že jsem v bezpečí, přesvědčovala jsem se znovu.

Panika ale zvítězila nad mým rozumem. Zvuky z houští zněly pořád blíž. Běžela jsem ke konci školky do údolí a sotva jsem popadala dech. Už jsem byla skoro dole, když se přede mnou přes cestu přehnal ohromnou rychlostí nějaký stín. Vynořil se zpoza malého stromku, přelétl přímo přede mnou přes pěšinu a rychle zmizel v lese napravo. Nedokázala jsem si vybavit nic, čemu by tajemný stín mohl patřit. Co to, sakra, bylo?

Každý normální člověk by se asi snažil odtud co nejdřív zmizet, ale já pocítila zvláštní nutkání zastavit se a podívat se za ním do lesa, abych se ujistila, že už je pryč anebo, že to celé byl jen výmysl mé vystrašené fantazie, a že se mnou v lese vlastně nic není.

Nakonec mě přemohl pud sebezáchovy. Pokračovala jsem po cestě, ale alespoň jsem se dívala směrem, kudy podivný stín zmizel. V rozčarování jsem zakopla o kámen, který vyčníval ze země uprostřed cesty, a rozplácla jsem se na zemi jako

žába. Chtěla jsem vstát, ale pravá noha mě příšerně zabořila v kotníku. Krucinál.

„Sakra,“ zaklela jsem nahlas, tady mě stejně nikdo neuslyší, tak proč bych si pořádně od plic nezanadávala. Posadila jsem se na cestu tak, abych co nejmíň musela s nohou hýbat. Bodavá bolest mi vystřelovala z kotníku až ke kolenu. Zvuky linoucí se od stromků ze školky mi náhle připadaly ještě děsivější. I kdyby to byla jen divoká prasata, teď jsem vážně v pořádném průšvihy. Najdou mě tady a za živa sežerou. I když budu skákat po jedné noze, nemůžu jim přece v životě utéct...

Musím se sebrat, dát se dohromady a dostat se odtud. Přemýšlela jsem, co udělám. Nějak si nohu zafixuju a zkusím odejít. Napadlo mě ovázat si nohu šátkem, který jsem měla schovaný v kapse od mikiny, pro případ, že bude večer větší zima.

Vytáhla jsem šátek a vyhrnula si džíny až ke kolenu, abych si mohla ovázat kotník. Nic jsem pořádně neviděla, měsíc byl ještě příliš nízko. Po hmatu jsem poznala, že mi neteče krev, ani mi z nohy nečouhá žádná kost, nebo jiná věc, která tam nemá co dělat. Uf, jen to trochu nateklo. Nejspíš to bude jen zvrtnuté, jak jsem špatně našlápla na kámen. Třeba to rozchodím, zajásala jsem v duchu.

Rychle jsem si začala nohu ovazovat. Zprava od školky jsem pořád slyšela praskot větví, neurčitý zvuk dusotu kdovíčeho a podivné kvílení větru. Zdálo se ale, že ať to bylo cokoli, změnilo to směr. Větve se lámaly pořád tišeji a tišeji, zvuk zběsilého dusotu také odezníval v dálce. Jen hluboký větrný tón jsem slyšela kvílet mezi houštím pořád stejně nahlas.

Hotovo. Nohu jsem měla zavázanou, je na čase se zvednout a co nejrychleji zmizet. Zapřela jsem se rukama o zem a pokusila se vstát. Kotník mě zabolet, jako kdyby mi přímo do něj někdo vrazil nůž a vlna bolesti mi vystřelila do celého těla. Znovu jsem skončila na zemi.

Najednou vše kolem utichlo. Vlastně mi to teď připadalo horší, než když jsem slyšela ty zvuky. Ticho mi přišlo mnohem strašidelnější. Tak nějak zlověstné. Připadala jsem si najednou hrozně osamělá a bezmocná.

Vyděsilo mě prasknutí větvíčky stromku jen kousek ode mě. Žaludek mi leknutím vyskočil až do krku. Zírala jsem směrem ke školce, odkud zvuk přišel. Celé tělo mi najednou ztuhlo a já se nemohla ani pohnout. Asi jsem strachy ani nedýchala. Přísahala bych, že jsem v houští za větví zahlédla na zlomek vteřiny pár očí – velmi podmanivých modrých, lidských očí.

„Je tam někdo?“ chtěla jsem zavolat, ale hlasivky mě zradily a tak jsem otázku jen potichu vystrašeně zachroptěla.

Nic se nezvalo. Nikdo neodpověděl. Lesem se linulo nezvyklé ticho. Upřeně jsem hleděla mezi stromy, na místo, kde jsem oči spatřila. Ani větvička se nepohnula. Nikdo tam nebyl. Měla jsem ale pocit, jako kdyby mě někdo z houští pozoroval. Jako by se na mě někdo díval. Mráz mi přejel po zádech a celé moje tělo se strachy roztrásl.

Rozhodla jsem se, že zkusím znovu vstát a chytnu se prvního stromu na kraji cesty, abych udržela rovnováhu. Pak najdu nějakou vhodnou větev, kterou použiju jako hůl, abych mohla jít dál. Nemůžu tady přece sedět do rána.

Vší silou jsem se zapřela rukama o zem, abych se od ní odrazila. Najednou se rozechvěly stromky hned vedle mě. Větve se odklonily od sebe, jako by jimi někdo procházel, ale nikoho jsem neviděla. Zafoukal silný poryv větru. Znovu jsem ho slyšela hučet a teď přímo u mě. Hluboký, svištící zvuk. Jako bych se najednou ocitla uprostřed hurikánu. Úplně jsem zkoprněla. Zapomněla jsem, že jsem chtěla vstát a zůstala jsem sedět na zemi, s očima upřenýma na mezeru mezi stromy, která postupně mizela. Větve stromů se vracely zpět na své místo, podivná

mezera, jako by tam ani nikdy nebyla. Nevěřila jsem vlastním očím. Ten vítr byl vidět. Jako kdyby měl nějaké obrysy, zaoblené hrany. Dohromady mi silně připomínaly lidskou postavu. Vidím ducha? Copak je to možné? Copak lze vítr vidět? Hádala jsem se se svými očima. Ale zdálo se to tak skutečné. A neuvěřitelné.

Vítr/duch, nebo co to bylo, se blížil z houští přímo ke mně. Teď jsem kromě větru slyšela ještě tlukot svého srdce. Bilo strašně nahlas a rychle. Cítila jsem, jak mi žene krev do celého těla, jak mi prudce pulzují spánky i bolavý, natékající kotník.

Ve vteřině se ocitl u mě a začal kolem mě kroužit spirálovitě dokola. Nevěděla jsem, co se děje. Nechápala jsem. Ale místo strachu se ve mně nepochopitelně, čím dál víc rozléval pocit bezpečí a klidu. Silný, ale vlahý, teplý vítr ve mně vzbuzoval příjemné pocity.

A jak krásně voněl. Nikdy jsem takovou vůni necítila. Zdálo se mi, že cítím vůni ranní rosy, čerstvě utržených květin, horského potoka a hutné, tmavé, lesní zeminy. Všechny omamné vůně přírody dohromady v dokonalé harmonii. Připadala jsem si jako v jiném světě. Ačkoliv bych se měla spíš bát, srdce se mi pomalu začalo vracet do obvyklé rychlosti. Na chvíli jsem zavřela oči a nechala se

unášet pocitem, který ve mně všudypřítomný vánek vzbuzoval. Věděla jsem, že je to ta největší hloupost, jakou můžu udělat, ale nemohla jsem si pomoci. Bylo to jako sen, ze kterého se už nikdy nechcete probudit.

Po chvilce jsem cítila, že vítr začal slábnout. Přesouval se od mé hlavy, krku a ramen směrem k mé noze. Cítila jsem, jak mi silně fouká kolem zraněného kotníku. Velmi intenzivní teplo se soustředilo jen na jedno místo. Přehlušilo veškerou bodavou bolest. Vítr rotoval kolem mé pochroumané nohy ohromnou rychlostí. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale nakonec tlak větru ustával a teplo pomalu mizelo.

Pak se postava z vánku, nebo duch, nebo co to přesně bylo, znovu lehce přesunula k mé hlavě. Odhrnula mi pramen vlasů z čela a jemně ho zafoukla za ucho. A pak najednou zmizela. Vypařila se.

Měsíc se zatím vyšplhal vysoko na oblohu a krásně osvítil pěšinu. Rozhlížela jsem se kolem sebe. Vysoké stromy v lese i zlověstné houští školky se teď třpytily v měsíčních paprscích. Všechno se přívětivě blyštlo odstíny stříbrné, šedivé a noční tmavě zelené. Nic nevypadalo tak strašidelně, jako před pár minutami.

Na zemi vedle mě se válel můj šátek, který jsem měla ještě před chvilkou ovázaný kolem nohy. Když

jsem se pro něj natáhla, připravila jsem se na bolest vystřelující z kotníku, ale nic se nestalo.

Bolest zmizela. Je tohle vážně možné? Zírala jsem na svoji nohu a nevěřila vlastním smyslům. Znovu jsem si vyhrnula džíny až ke kolenu. Snažila jsem se najít po hmatu zdroj bolesti. Ale otok byl pryč. Nic jsem nenašla. Bolest zmizela, stejně jako ten nádherně vonící divoký vítr.

Uvědomila jsem si, že holky na mě u Murphyho už určitě čekají a že si musím pospíšet, aby neměly strach. Se zmatkem v hlavě jsem vstala ze země. Noha mě udržela, jako vždycky. Nic nenasvědčovalo tomu, že bych ještě před chvílí měla zvrtnutý kotník. Udělala jsem několik kroků na místě a naposledy se rozhlédla kolem sebe. Nevím, do jaké míry jsem se chtěla ujistit, že už nikde nic kolem není a že jsem v bezpečí, anebo jsem chtěla znovu najít toho podivného ducha, se kterým jsem se cítila tak... šťastně.

Nebyl tu. Nikde ani stopy. Jediná větvička se nepohnula. Neslyšela jsem ani žádné podivné, nebo strašidelné zvuky. Ať už to byla divoká prasata, nebo jakékoliv jiné zvíře, či zvířata, byla pryč. Stejně jako ten vítr/duch.

Zhluboka jsem se nadechla a vydala se na cestu do kopce. Murphyho chata stála blízko. Stačilo vyjít kopec nahoru. Po cestě. Dneska už žádné překážky. Žádné zakopávání.

Měla jsem hlavu plnou myšlenek toho, co se právě stalo. Nebo nestalo? Jen se mi něco zdálo?

Tolik jsem se zaobírala vlastními myšlenkami, že jsem si ani nevšimla, že jsem už dorazila na parkoviště před Murphym. Zjistila jsem to až potom, co jsem kolenem narazila do jednoho ze zaparkovaných aut. Neviděla jsem ho před sebou. Vůbec jsem si nepamatovala cestu nahoru. Najednou jsem prostě stála na parkovišti. Promnula jsem si koleno, abych trochu zjemnila bolest z nárazu do studených kovových dveří, a pospíchala jsem ke vchodu.

Vešla jsem dovnitř a dostala facku od teplého hospodského vzduchu. Zůstala jsem stát jako opařená. V tu chvíli jsem si uvědomila, že je mi vlastně hrozná zima. Celá jsem se klepala, napůl chladem a napůl šokem z toho, co jsem právě prožila.

Nebyla jsem jediná, kdo znehybněl. Všichni okolo dveří se najednou přestali bavit mezi sebou a zírali na mě. Nechápal jsem proč, dokud jsem svůj odraz neuviděla ve skleněné desce u barového pultu.

Vypadala jsem hrozně. Džíny i mikinu jsem měla od písku. Tenisky zaprášené. Ve vlasech mi trčela malá větvička a nějaké listí.

„Jane! Co se ti stalo?“ Susan s Nicole rychle příběhly ke mně a vedly mě za ruku ke stolu, kde seděly.

„Měly jsme o tebe už strach!“, „Máš už přes hodinu zpoždění,“ ustaraně volaly jedna přes druhou.

Mlčela jsem a přemýšlela, co jim vlastně řeknu. Nepřítomně jsem pověsila mikinu na věšák a posadila se. Můj výraz holky asi pěkně vyděsil, protože jsem je slyšela, jak si povídají: „Asi je v šoku! Neměly bysme jí zavolat nějakou pomoc? Tátu? Nebo záchranku,“ panikařila Nicole.

„Snad to nebude tak zlý, počkáme, co nám řekne, objednej jí zatím něco k pití, čaj nebo tak něco,“ snažila se ji uklidnit Susan.

„Co se jí sakra...“ Jejich hlasy mi najednou přišly tolik vzdálené, jako kdybych je slyšela mluvit až z vedlejší místnosti. Matně jsem vnímala, že Nicole odešla k baru a Susan se posadila vedle mě. Objala mě kolem ramen.

„Jane, tak co se stalo,“ promluvila na mě tiše a pohladila mě po vlasech.

Musela jsem jim něco říct, nebo si budou myslet, že jsem totálně mimo. Ačkoliv by asi nebyly daleko od pravdy.

Zhluboka jsem se nadechla. „No, já...“ pomalu jsem pokračovala roztřeseným hlasem a vážila každé slovo. „...já šla tentokrát jinou cestou, než obvykle. Nevím, co mě to napadlo,“ lhala jsem, až se mi prášilo od huby. Moc dobře jsem věděla, proč jsem si vybrala jinou cestu, jen jsem to nechtěla přiznat. Hlavně ne Susan a Nicky. Nechtěla jsem se bavit o Deaconovi a znovu poslouchat jejich dlouhý seznam všech Deaconových nejlepších vlastností od jeho úžasné tváře, přes super fáro, až po jeho dokonalý zadek. To už by na mě dneska bylo příliš.

Susan na mě pořád nechápavě zírala.

Nicole přede mě postavila velký hrnek čaje a přisedla si z druhé strany, zatímco jsem pokračovala ve vyprávění: „Tu cestu kolem školky neznám z paměti, a zakopla jsem o kámen. Ležel přímo uprostřed cesty. Nejspíš jsem si trochu natloukla do hlavy, protože mi chvíli trvalo, než jsem se zvedla ze země. A pak jsem šla rovnou sem,“ lhala jsem tak, jako nikdy v životě. Ale měla jsem neodbytný pocit, že jim nemůžu říct nic z toho, co se opravdu dělo. Navíc sama nevím, co se mi to vlastně stalo. Co jsem

to dnes na cestě viděla? A nebyla to všechno jen moje fantazie?

„Takže nic víc? Jen si zakopla o kámen?“ ujišťovala se Nicole.

„Vypadáš, jako kdyby tě přejel kombajn, zadupal tě metr do země, a pak tě ještě znásilnil jeho řidič,“ ušklíbla se Susan, ale vypadala, že se jí ulevilo.

„Jooooooooo, to by byla pořádná historka,“ usmála jsem se a zakroutila potupně očima, abych odlehčila atmosféru.

Zdálo se, že mi to holky zbaštily. Vlastně jsem ani až tak moc nelhala. Šla jsem jinudy, než obvykle, a konec konců, jsem i o ten kámen zakopla. Jen jsem jim pár dalších drobností zatajila. Ani to nebyla lež, jen taková polopravda, uklidňovala jsem sama sebe. Nicole se zatím začala rozplývat nad partou kluků, sedících u stolu opodál a večer se začal ubírat obvyklým směrem.

„Myslím, že už půjdu domů,“ navrhla jsem, jakmile jsem dopila čaj. Dneska se mnou nebyla řeč. Nedávala jsem pozor, co holky říkaly. Jen jsem mlčky popíjela čaj a snažila se vybavit co nejvíc detailů z lesa a srovnat si v hlavě, co se vlastně stalo.

„Tak brzy?“ překvapeně se zeptala Nicky.

Omluvně jsem se na ni podívala. Toužila jsem po teplé sprše. Toužila jsem po svém pokoji, po bezpečí své postele, kde můžu v klidu přemýšlet a uspořádat si myšlenky.

„No jasně, určitě by ses asi chtěla umýt a převléct,“ zhodnotila chápavě mojí vizáž Suse. Nechtěla jsem sice domů kvůli špinavému oblečení, nebo větvím ve vlasech, ale nechala jsem ji při tom a přikývla.

„Hodím tě domů. A pak vysadím Suse,“ utrousila Nicky zklamanečtě, že tak brzy odcházíme, ale našťastí mě nepřemlouvala.

Susan šla zaplatit, a já s Nicole jsme zatím šly čekat ven. Nemohla jsem se dočkat, až budu doma. Opřela jsem se o auto a unaveně přivřela oči.

„Jane, co se ti stalo?“ vyrušil mě vyděšený, známý hlas. Chytl mě za rameno a nečekaně něžně přejel svojí dlaní po mé paži.

Deacon na mě nechápavě a zároveň vystrašeně zíral. V očích se mu zářivě odráželo měsíční světlo, když si mě důkladně prohlížel. Jako by se chtěl ujistit, že mi nic nechybí ani nepřebývá. Asi jsem ho svým ušmudlaným zevnějškem dost vyděsila. Vlastně vypadal vystrašeněji, než holky. Než jsem se vzpamatovala, abych mu řekla, že to s tou rukou na mojí paži přehání, Nicole za mě odpověděla. „Nic jí není, Deacone, jen měla malou nehodu.“ Viděla, že

to Deaconovi nestačí. „Na cestě zakopla o kámen a spadla na zem. Je v pořádku... Vážně,“ dodala rychle.

Deacon mě pustil a o krok poodstoupil. Až v tu chvíli jsem si uvědomila, že mi byl jeho dotyk vlastně příjemný. Cítila jsem se najednou zranitelná a přišlo mi správné, aby mě někdo držel a ochraňoval. Chtěla jsem se cítit v bezpečí, v něčí náruči. Ale ať se propadnu, kdybych měla světu přiznat, že by mi nevadilo choulit se k Deaconovi. Ten si mě znovu celou právě kontroloval přísným pohledem.

„Jsem OK, Deacone,“ ujišťovala jsem ho. Ale i mě samotné zněl můj hlas divně. „Nicole mě odveze domů. Dneska už po tmě nikam nejdu,“ snažila jsem se předstírat nenucený smích. Nakonec kývl souhlasně hlavou a vešel dovnitř i s Georgem a Stevenem, kteří stáli kousek od něj. Minuli se ve dveřích se Susan a on jí galantně podržel dveře.

Je to drahoušek. Vlastně by mi s ním bylo možná dobře, napadlo mě. Záhy jsem tu myšlenku odehnala, než mě dnes večer stihne napadnout ještě nějaká další pitomost. Asi musím být vážně v šoku...

Při jízdě jsem zírala ven z okýnka na míhající se tmavé stromy, které lemovaly silnici. Sem tam mezi nimi problikl bílý patník. Ale nic jiného jsem pohledem nezachytila. Vážně jsem znovu hledala ty lidské, jiskřivé oči ducha z lesa?

Kapitola třetí

„Jane?“ zavolal táta z obýváku a ztlumil hlasitost na televizi. Ulevilo se mi, že už tu je. Dnes jsem nechtěla být v celém domě úplně sama. I když nepředpokládám, že bych ve své ložnici potkala stádo divokých prasat, nebo něco jiného...

Jen bylo příjemné vědět, že je mi někdo nablízku.

Zněl překvapeně, že jsem doma. Jasně. Většinou chodím od Murphyho později.

„Ano, tati, jsem to já,“ odpověděla jsem mu. „Nicole mě přivezla, odešly jsme dneska trochu dřív. Byl to náročný den. Ten test ze španělštiny a tak. Byly jsme všechny unavené,“ vymýšlela jsem si a přála si, aby to pro něj byla dostačující odpověď.

Vyběhla jsem rychle schody nahoru k mému pokoji, abych mu nedala příležitost si popovídat (a hlavně podívat se na mě). Vyřítíl by na mě lavinu otázek a další kolo výslechu bych už dneska neunesla. Svlékla jsem ze sebe zaprášené džíny a zasunula je pod postel. Do prádla je přidám zítra. Zablácenou mikinu už jsem pečlivě schovala v předsíni.

Vzala jsem z postele svojí košilku a šla se umýt do koupelny. Zhrozila jsem se odrazu v zrcadle na skříňce. Měla jsem tmavé kruhy pod očima a celkově jsem vypadala bledě a unaveně. Pustila jsem si sprchu.

Umyla jsem si vlasy svým oblíbeným heřmánkovým šamponem. Používám ho od malička. Miluju jeho svěží, typickou vůni. Vykoupala jsem se a pak jsem zůstala ve sprše na chvíli jen tak stát. Užívala jsem si každou kapku horké vody, která se dotkla mého vyčerpaného těla. Teplá sprcha mi dokonale uvolnila ztuhlé svaly. Vylezla jsem ze sprchy, rozčesala jsem si vlasy, které mi teď nádherně voněly po heřmánku, a vyčistila jsem si zuby.

„Dobrou,“ zavolala jsem na tátu ze shora z chodby.

Popřál mi hezké sny a dál spokojeně sledoval fotbal. Zatáhla jsem závěsy, rozsvítila jsem malou stolní lampičku s okrovým stínítkem s jemnými, stříbrnými květinami, a skácela se na postel. Konečně jsem měla čas přemýšlet. Snažila jsem se všechno si srovnat. Zavřela jsem oči a pod víčky se mi zpustil trhaný film vzpomínek na podivné zvuky a větrného ducha.

Vzpomněla jsem si na všudypřítomnou tmou, která mě na cestě obklopovala, než jsem upadla. Stíny, spoustu tmavých a pak ještě tmavších stínů stromů a větví. A pak na ten výrazný stín, který mi přeběhl přes cestu. Komu, nebo čemu patřil? Neletělo nad lesem zrovna letadlo, tak vysoko, že jsem neslyšela motor? Nebo to byl temný odraz nějakého velkého ptáka, kroužícího právě nad místem, kudy jsem šla?

Když jsem si ho znovu vybavila, mráz mi přejel po zádech. Oklepala jsem se. Rychle jsem se snažila na ten podivný stín zapomenout.

Chvíli jsem loudila očima po pokoji, abych se zbavila nepříjemné vzpomínky. Můj pohled se zastavil na maminčině obrazu a já se pomalu uklidnila. Pak jsem si vzpomněla na ty dvě třpytivé, modré oči, které jsem na okamžik zahlédla v křoví. Snažila jsem se udržet jejich obraz v mysli, abych si vybavila další detaily, toužila jsem zjistit, čím byly. Marně. Nevzpomněla jsem si na nic kolem nich. Určitě to byly lidské oči. Nepodobaly se žádnému zvířeti. A už vůbec ne očím divočáků.

Kdo to mohl ve školce být? A proč se schovával? A před kým? A proč se neozval, proč neodpověděl, když jsem na něj volala? Kam pak ten člověk tak rychle zmizel? Tahle vzpomínka ve mně vyvolávala víc otázek, než jsem byla schopná zodpovědět. A vlastně jsem si neuměla vysvětlit ani další události z večera.

Co to bylo za vítr, který kolem mě vál a pak mi vyléčil kotník? A jak to, že jsem zahlédla jeho obrysy? Obrysy *lidské* postavy?

Napadlo mě, co když oči z křoví patřily tomu větru?

Pěkná. Blbost.

Všechno to zní naprosto absurdně, když na to jen pomyslím. Natož to třeba vyslovit... Někomu říct. Všichni by mě měli za blázna. A co když jsem vážně blázen? Co když jsem viděla ty divné věci jen proto, že jsou to výplody mého nemocného mozku? Co když to všechno byla jen moje představivost? Najednou jsem si připadala jako Don Quiotte. Taký viděl věci, které nikdo jiný nespatriil. A všichni ho považovali za cvoka. Ale copak já jsem nějaký magor? Snažila jsem se přijít na nějaké rozumné vysvětlení. A pak mi to došlo - musela jsem se při zakopnutí praštit do hlavy a všechno si vymyslet.

Tohle se přece v životě nemohlo stát!

Ta myšlenka mě celkem uklidnila. Je to geniální. Znamená to, že nejsem blázen a zároveň to znamená, že všechno co jsem viděla – oprava - co jsem si myslela, že jsem viděla, byly jen přeludy. Jen moje představivost. Jen obyčejné věci kolem, které moje zmatená, praštěná hlava neuměla zpracovat. Pak už tu je k vysvětlení jen ten zvuk ze školky. Ten musel být opravdový. Slyšela jsem ho ještě předtím, než jsem zakopla o ten zpropadený kámen. Byl skutečný. Takže, co asi může večer v lese dělat takový virvál?

Stádo divokých prasat.

Vlk honící svou zoufalou kořist.

Hodně, ale opravdu hodně velká tlupa dupajících ježků. *Jo, jasně, určitě to byli ježci.*

A vítr? Meluzína, to je přece známá věc. Je to naprosto normální slyšitelný zvuk. Každý ji určitě někdy slyšel. Tak proč by nemohla v lese mít trochu hlubší tón? Jasně, že mohla..., uklidňovala jsem se a zakázala si o svých rozumných vysvětleních pochybovat. Všechno jsem si dokázala racionálně vysvětlit. S úlevou jsem zhasla lampičku a stočila se na bok, zády ke zdi.

Zdál se mi podivný sen. V některých detailech až příliš nápadně podobný mé dnešní večerní procházce.

Šla jsem po lesní cestě, sluníčko mi svítilo do tváře a všude kolem bylo děsivé ticho. Ptáci nezpívali. Neslyšela jsem ani své vlastní kroky. Jako kdybych účinkovala v nějakém němém filmu. Poznávala jsem stezku kousek od domu. Najednou mě něco přinutilo zastavit a podívat se do strany ke křoví. Měla jsem neodolatelné nutkání zjistit, co tam je.

Otočila jsem hlavu směrem k houštině a uviděla nádherné, modré lidské oči dívající se přímo na mě. Tajemné, hluboké, zářivé oči se třpytily mezi zelenými lístky houští a nebojácně mě pozorovaly. Všechno kolem nich se zdálo rozmazané. Neviděla

jsem tvář, které patřily. Z křoví na mě zářil jen pár blankytně modrých očí obklopených hustou řadou tmavých, dlouhých řas. Na denním světle modrý lem rohovek obklopoval dva zářivě tyrkysové hluboké oceány, uprostřed kterých se blýskaly tmavé panenky, třpytící se jako dva diamanty.

Ty oči mě hypnotizovaly. Nemohla jsem otočit hlavu zpět. Musela jsem se do nich pořád dívat. Nešlo to zastavit. A část mě to ani nechtěla. Měla jsem z nich podobný pocit, jako když se dívám na můj oblíbený obraz. Pohled do cizincových očí mě úplně stejně uklidňoval. Přestala jsem vnímat svět kolem mě. Nic v tom okamžiku už neexistovalo.

Nic nemělo smysl.

Nic už nebylo důležité.

Jen ty úchvatné oči a jejich hloubka. Toužila jsem se do nich ponořit.

Z ničeho nic oči z houštiny upoutalo něco na východě. Podívala jsem se stejným směrem, ale nic jsem neviděla. Během zlomku vteřiny se úplně setmělo, a ochladilo o dobrých deset stupňů. Náhlá tma uprostřed odpoledne? Začala jsem panikařit, protože to neznamenal nic dobrého.

Vrátila jsem se pohledem zpátky k těm hypnotizujícím úchvatným očím, ale byly pryč. Zmizely.

Najednou jsem se cítila hrozně sama. Opuštěná a ztracená. Jako kdyby mně kousek chybělo. Jako by si část mě ty oči vzaly s sebou, ať už zmizely kamkoliv. Připadala jsem si zoufalá. Děsila jsem se pomýšlení, že bych je už nikdy nespátřila. Byla jsem sama. Vyděšená.

A pak jsem se probudila. To bylo poprvé, co se mi o těch tajemných očích zdálo.

Chvíli jsem zmateně seděla na posteli a snažila se rozpoznat realitu od snů a představ. Pořád jsem se cítila sama. Jasně, *byla* jsem sama. Táta už dávno odjel do obchodu. Dům na mě ale dnes působil tišeji a prázdněji, než obvykle. Když jsem pustila vodu z kohoutku, abych si vyčistila zuby, překvapilo mě, jak nahlas teče. Zněla mi v uších jako prudký vodopád.

Umyla jsem se a svázala jsem si vlasy do gumičky. Nechtělo se mi je dneska moc rozčesávat. Oblečená do džínů a světle modré košile jsem seběhla schody. Hodila jsem do prádla špinavé džíny, které jsem pečlivě schovala pod postelí. Pohled na ně mi připomněl včerejší večer. Všechno se to najednou

vrátilo. Na chvíli jsem znovu uvěřila, že se všechno vážně stalo.

Rychle jsem vtěsnala špinavé prádlo do pračky. Nasypala jsem dovnitř asi větší množství prášku, než bylo třeba. Nejspíš jsem měla pocit, že čím víc pracího prášku použiju, tím snadněji vymažu všechny své bláznivé myšlenky. Zaklapla jsem víko od pračky, nastavila teplotu a spustila praní. Kéž by to bylo všechno tak jednoduché. Kdyby se tak dal prací prášek použít na všechno, pomyslela jsem si. Ariel na černé prádlo by nahradil Ariel na šedou kůru...

Šla jsem se nasnídat. Už jsem měla pořádný hlad. Většinou si večer doma ještě něco malého dám, když přijdu od Murphyho. Včera jsem na to ale neměla ani pomyšlení. A tohle je následek. Můj žaludek hlasitě žadonil o nějaké jídlo. Vložila jsem dva kousky chleba do opékače. Jak jsem čekala, než se opečou do křupava, opřela jsem se o linku a jen tak nepřítomně zírala po kuchyni. Když jsem přejela pohledem o okno, měla jsem pocit, že se něco venku na okamžik zatřpytilo. Zablýsklo se, ale žádný hrom jsem neslyšela. Šla jsem se podívat blíž.

Čerstvý ranní vzduch z otevřeného okna mi osvěžil tváře. Bylo pod mrakem, ale nikde na nebi jsem neviděla žádný bouřkový mrak. Chtěla jsem zjistit, co upoutalo mojí pozornost. Blesk to rozhodně

nebyl. Co se tak zatřpytilo, že jsem si jasu všimla i přes zataženou záclonu?

Nic jsem nenašla.

Podzimně zbarvené trsy trávy a mechu, prázdná místa s hnědou hlínou a sem tam nějaké šedivé kamení tvořilo na zemi pestrou přírodní mozaiku. Nic, co by se mohlo třpytit.

Cítila jsem určité zklamání, že jsem nic neviděla. Ačkoliv to nechci přiznat, doufala jsem, že znovu uvidím ten přelud ze včerejška. Ale copak bych vážně mohla věřit tomu, že ty oči byly skutečné?

Ne, *nikdo* nemá tak nádherné oči.

Co se to se mnou děje? Hledám přeludy? A ještě ke všemu naší zahradě? Jako bych čekala, že za mnou snad ten můj přelud přijde až domů. To určitě...

Prober se, holka, říkala jsem si.

Najednou mě začalo pálit v nose. Kuchyní se šířil štiplavý zápach. Z toustovače na lince se valil hustý, šedivý dým a šlehaly z něj malé plamínky. Rychle jsem vytáhla šňůru z elektriky. Naštěstí ještě nepálila. Hned jsem natočila vodu do džbánu. V tu chvíli mi připadalo, že se plní hrozně pomalu a že do něj voda jen tak líně padá. Zatím hořel jen opékač a moje snídaně. Napustila jsem džbánek asi tak do půlky. Vzala ho oběma rukama za uši a vychrstla jsem vodu na hořící toustovač. Začmoudilo se z něj ještě víc a

vylétlo několik jisker. Dým se teď rozpínal po celé kuchyni. Spěchala jsem otevřít další okna. Během chvilky se kouř dostal ven. Na lince ležel ohněm zdeformovaný toustovač a v něm moje zuhelnatělá, černá snídaneň. Nechala jsem toustovač toustovačem a s prázdným žaludkem vyběhla do školy.

Přemýšlela jsem, jak vysvětlím ten nepořádek doma tátovi, když mě přerušil Deaconův hluboký hlas. Ani jsem si neuvědomila, že jsem už skoro na místě. Mile mě pozdravil, ale já se zmohla jen na přikývnutí.

Všimla jsem si, že odešel od kluků postávajících vpravo na plácku před školou a přišel mi naproti až ke křižovatce lesní cesty a školního pozemku.

Vypadal dnes výborně, jako vždycky. Měl na sobě tmavě modré džíny a světle modrou košili, přes kterou měl kolem krku ovázaný svetr s bílými a modrými proužky, jako námořník. Už mu chyběla jen kotva vytetovaná na předloktí a taková ta bílá námořnická čepice.

„Jak ti dneska je?“ Ustaraně se na mě podíval a snažil se předstírat úsměv. To jsem vážně včera před Murphym vypadala tak děsivě? Nechal kluky stát opodál a přišel se mě zeptat, jak se cítím?

„Sluší ti to,“ dodal a já zčervenala. Tváře mi hořely jako dvě rudé růže. Na ty jeho komplimenty si vážně nikdy nezvyknu. Všimla jsem si, že klopí oči k zemi, jako by se mi chtěl vyhnout pohledem, jako by měl na srdci něco důležitého. Něco, o čem chce se mnou mluvit, ale špatně se mu to bude říkat. Ještě chvíli se díval na zem, kousal se do rtu a nervózně nohou nakopával malý kamínek, který ležel u jeho tenisky. Vždycky ho jen tak jemně popostrčil o několik centimetrů. Když už měl kámen skoro u mé nohy a hrozilo, že nakopne mě, zvedl svůj pohled ze země. Vypadal utrápeně. Na čele se mu tvořily jemné vrásky a v očích se mu odrážel smutek.

„Co se děje?“ váhavě jsem se zeptala a zvedla hlavu výš, abych Deaconovi viděla přímo do očí. Už jsem se nečervenala. Moje tváře úplně zbledly, když jsem si uvědomila, že něco není v pořádku. Svrašťel čelo ještě víc a uhnul pohledem do strany. Pak se zhluboka nadechl.

„No já. Vlastně..., nic..., no..., teda asi...,“ nemohl ze sebe dostat ta správná slova.

„Deacone, tak co je?“ pobídla jsem ho, asi trochu důrazněji, než jsem musela.

Podíval se znovu na mě a pak spustil. „Víš, Heather říkala...,“ otočil se k jeho kamarádům. Předtím jsem si toho nevšimla. Opravdu tam stála. Heather

stála mezi kluky. Skutečně podivné, pomyslela jsem si. Kluci si mezi sebe holky takhle okatě do své testosteronové party vůbec nepouštěli.

„Co Heather říkala, Deacon?“ Nedočkavě jsem se přisunula k němu blíž, abych slyšela každé jeho slovo.

„Její babička,“ řekl potichu a neurčitě. „...včera nepřišla domů. Vůbec se neukázala. Celou noc o sobě nedala vědět. Heather šílí strachy.“

Uměla jsem si to představit. Heather je velmi tichá a milá holka. Dobře se učí, ale nikdy nevyčnívá. O rodiče přišla při autonehodě, už je to velmi dávno. Vychovávala jí od malička její babička. Paní Mosbyová je její jediná příbuzná. Kromě ní už nikoho nemá. Chápala jsem její úzkost. Víc, než kdo jiný. Vzpomněla jsem si na maminku a po zádech mi přeběhl mráz. Zachvěla jsem se a podívala se Deaconovi do očí.

„Nejspíš jsme ji viděli my dva jako poslední.“ Při těch slovech jsem úplně ztuhla. Vybavila jsem si, jak jí držel dveře a usmíval se na ni, a na mě, když včera odpoledne odcházela z našeho krámků, v náručí ohromný nákup. Nikdy jsem nechápala, jak to, že ty dvě toho dokážou tolik spořádat, problesklo mi hlavou. To ale teď vůbec nebylo podstatné.

„Budeme muset nejspíš vypovídat na policii. Ačkoliv nic dalšího nevíme, ale jsme poslední svědci,“ vypálil Deacon další pecku. Vypadal, že mi chce říct ještě něco.

„Co ještě, Deacone?“ pobídla jsem ho.

Zadíval se mi do očí a něžně mě chytil za ruku. Došlo mi, že teď nejde o paní Mosbyovou.

Teď šlo o něj a o mě.

Všechna krev se mi nahrnula do tváří. Jeho něžný dotyk způsobil vlnu tepla, která proběhla celým mým tělem. Chvěla jsem se. Moje reakce mě vyvedla z míry. Takové věci si nikdy nedovoloval – teda až na včerejšek před Murphym. Ale to jsem byla tak unavená a zmatená, že jsem nad tím vůbec nepřemýšlela. Vlastně jsem si na to kvůli jistým očím jakéhosi mého přeludu *ani nevzpomněla*.

Deacon mi nadbíhal vždycky jen ve slovní rovině. Nikdy, NIKDY se mě nedotýkal. A teď se díval se na moji dlaň, která ležela v jeho dlani, aby se vyhnul mému pohledu. Jeho ruka byla příjemně teplá, ale já se pořád třásla, jako bych tušila, že mi chce říct něco, co se mi nebude líbit.

„Víš,“ podíval se mi do očí. „...vedou se tu řeči. Ehm, takové bláboly,“ soukal ze sebe. „Slyšel jsem to včera u Murphyho. Pár místních chlapíků si pustilo pusu na špacír. Myslel jsem si, že nás chtějí

vystrašit. Že chtějí machrovat, a tak... že si dělají šoufky a hrozně se baví tím, že nám nahánějí hrůzu. Vyprávěli historky o místním lese. Jako, že tu dřív v lesích mizeli lidi a tak,“ na chvílku se odmlčel.

Pořád mě držel za ruku. Pálila.

Polknul a pak znovu spustil: „Já,... nevěřil jsem jim. Ani trochu. Ale pak přišla Heather...“, zase se zhluboka nadechnul, „...no, zkrátka, myslím si, že se její babičce stalo něco špatného. Mám z toho divnej pocit... Co, co... když jí dostaly ty Stíny z lesa?“

Byla to jen řečnická otázka, ale jakmile jsem ji slyšela, projel mi mráz po celém těle. Přestala jsem na chvílku dýchat. *Stíny?*

Jaké, sakra, Stíny? O čem to mluví? Copak ještě někdo viděl něco jako já? Copak jsem stín, který mi přeběhl přes cestu, vážně viděla? Nebyl to jen výplod mojí zatraceně kreativní fantazie?

Všiml si mého strnulého výrazu, ale přesto pokračoval. „Ti chlapi, včera u Murphyho... Vyprávěli o nich. O Stínech, které dřív vídávali lidi tady v okolí Carrbridge. Vždycky jen po setmění a celkem hluboko v lesích.“

Celá jsem se třásla. Deaconovi došlo, že mě pořádně vyděsil. Pustil mi ruku a o krok poodstoupil. „Jane, nechtěl jsem tě vystrašit,“ zašeptal potichu a omluvně se na mě podíval.

Chudák Deacon, kdyby jen tušil, co se mi honí hlavou. Chtěla jsem ho uklidnit, on přece o žádném stínu – nebo snad Stínu, který jsem nejspíš vážně viděla, neví. On za to, že jsem teď pořádně vyděšená, přece vůbec nemůže. Strach mi ale svázal jazyk.

Přiklonil se ke mně blíž. „Promiň, moc mě to mrzí,“ pošeptal mi něžným hlasem a zase se odtáhl.

Nechápal moje důvody, proč jsem najednou byla tolik vyděšená. Myslím, že mi to všechno říkal jen proto, abych nechodila lesem sama. Už tolikrát mě nabízel, že mě sveze. Vždycky jsem ho odmítla. Ale teď by měl bezva záminku. Možná v tom viděl šanci, napadlo mě.

„Viš, když nám to Heather dnes pověděla, nějak mě napadlo spojit si zmizení její babičky s těmi praštěnými historkami ze včerejška.“ Bedlivě sledoval můj výraz. Něco v něm ho pobídlo, aby pokračoval. „A tak mě napadlo, že bych ti to měl říct. Chci říct...“ Podíval se svýma nádhernýma hlubokýma očima přímo do mých. „Já,... myslel jsem, že bys neměla po lesích chodit sama. Se Stíny, i bez nich, pořád by se ti mohlo něco stát,“ potvrdil tak moje tušení.

Na chvílku se zamyslel, jako by zvažoval další slova. „Jako včera. Když jsem tě uviděl před Murphym, vyděsil jsem se, že se ti něco stalo. Já, víš,...“ zase umlknul a sklopil svůj pohled k zemi.

Hlasitě si oddechl, a pak se znovu natáhl pro mou dlaň, a stiskl ji oběma rukama. Zvedl hlavu a hleděl mi přímo do očí. Propaloval mě pohledem. „...já nechci, aby se ti něco stalo,“ vydechl tiše.

Nevydržela jsem nátlak jeho hlubokých očí, sklopila jsem hlavu a vymanila svou dlaň z jeho teplých, silných rukou. Vlasy mi spadly do tváře. Snažila jsem si je srovnat za ucho. Nevěděla jsem, co mám na to říct. Nebylo to sice přímo vyznání lásky, ale ta věta se mu blížila nejvíc ze všech, které mi Deacon za těch posledních pár let řekl. Byla jsem tolik vykořejená svými vlastními myšlenkami – *vzpomínkami* na včerejšek, že jsem se nezmohla na jediné slovo.

„Říkal jsem si, že bych tě mohl domů a do obchodu doprovázet. Jen pro jistotu. Vážně si myslím, že bys neměla chodit po lesních pěšinách sama,“ naléhal.

„Ne, to je dobrý,“ odbyla jsem ho rychle. Při představě, že budu jeho přítomnosti vystavená i mimo školu a obchod mi žaludek udělal tři přemety. Jen jsem to dořekla a podívala se mu do tváře, litovala jsem své ukvapené reakce. Co to se mnou je? Vážně mi bylo Deacona líto? Jeho oči posmutněly a kousal si spodní ret. Vypadal, že ho moje reakce vážně mrzí. Asi do své nové strategie vkládal víc naděje, než jsem si myslela.

„Omlouvám se,“ řekla jsem tiše a snažila se napravit svojí chybu. „Já, jsem v pořádku,“ zalhala jsem. „Nemusíš se o mě vůbec bát. Jsem přece už velká holka.“ Pokusila jsem se vykouzlit co nejpřirozenější úsměv, i když jsem si myslela, že moje úsilí nebude mít smysl.

Spletla jsem se. Zvedl koutky svých plných rtů a úsměv mi oplatil. Chytla jsem se příležitosti, když mi tak jednoduše uvěřil: „Navíc tu znám každý kousek lesa, každou pěšinou chodím po paměti. Nic se mi stát nemůže.“ Hned jsem si uvědomila, jakou chybu jsem udělala.

„Vážně? A co to tedy měl znamenat ten včerejšek?“ připomněl mi trochu rozzlobeným hlasem. Úsměv na jeho tváři zmizel.

„Šla jsem jinudy než obvykle a zakopla jsem ve tmě o kámen uprostřed cesty. Vždyť už jsem ti to říkala včera. O nic nešlo.“ Podívala jsem se mu přímo do očí a doufala jsem, že jsem lepší lhářka, než jsem si o sobě doteď myslela.

„Vážně,“ protáhla jsem důrazně a nepřestala se dívat do jeho tmavých očí. Proč jsem, sakra, nemlčela, vyčítala jsem si zatímco si mě nesouhlasně měřil.

„No tak lidi, bude zvonit, pohněte,“ volal na nás Steven od vchodu do školy. Rozhlédla jsem se kolem

sebe. Nikdo už na plácku nestál. Byli jsme tam úplně sami - jen já a Deacon.

Rychle jsem se snažila vzpamatovat. Chtěla jsem si pospíšit do školy, abych nepřišla pozdě na hodinu. Chtěla jsem udělat krok, ale nohy jsem měla celé ztuhlé. Zavrávala jsem. Už jsem se viděla na zemi, ale zachytily mě Deaconovy silné paže a odvrátily tak moje setkání s betonem.

„Není ti nic?“

„Jsem v pohodě. Díky,“ snažila jsem se mu znovu lhát. „Jen mi trochu ztuhly nohy. Stáli jsme tu moc dlouho.“ Čekala jsem znovu nesouhlasnou reakci. Ale tentokrát mi to nejspíš zbaštil. Asi mu moje vratkost přišla docela vtipná, protože se na mě malinko usmál.

„Tak pojd', musíme na hodinu.“ Pustil mě. Cestou do třídy se usmíval. Zajímalo by mě, co se mu to honilo hlavou. Nebo možná, radši ani ne...

Dávala jsem si pozor, aby se mi znovu nezamotaly nohy, nebo abych neuklouzla a neukázala ještě víc své neobratnosti. Nehody se mi běžně nestávaly, ale od včerejška už se jich sešlo až dost.

Profesor Thomson ještě nebyl ve třídě. Klika. Většina lidí si našeho pozdního příchodu nevšimla. Procházela jsem uličkou mezi lavicemi ke svému místu vzadu u okna a spatřila jsem Heather. Zabolelo

mě u srdce, když jsem viděla její červené, nateklé, uplakané oči a rudý nos odřený od kapesníku. Chudák holka. Jestli se její babička nenajde, bude úplně sama. Teď, těsně před maturitou. Nechtěla jsem věřit, že by se její babičce stalo něco špatného. A už vůbec jsem *nechtěla připustit*, že by to mohlo mít něco společného s tajemnými Stíny, o kterých se Deacon zmínil.

„Co je ti, Jane?“ vytrhla mě z chmurných myšlenek Suse, když jsem se přiloudala ke svému místu.

Podívala jsem se na ní nechápavě.

„Jsi celá bledá. Co se stalo? Jsi v pořádku?“ spustila na mě lavinu otázek. „Co jsi tak dlouho řešila venku s Deaconem? Teda, myslím... ne, že bych vás špehovala, nebo tak něco,“ vysvětlovala rychle.

Špehovala, pomyslela jsem si a snažila se potlačit úsměv. Krev se mi vrátila do tváří, když mi došlo, o co Suse jde.

Právě vešel do třídy pan Thomson: „Dobré ráno, prosím utište se!“

To byla moje záchrana.

„No, celkem nic, řeknu ti to později.“ Získala jsem trochu času. Měla jsem teď celou hodinu na to, abych si promyslela, co jí odpovím. Nedošlo mi, že z toho soukromého pokecu s Deaconem bude dělat kdovíco. No jo, celá Suse.

Pan Thomson začal vykládat látku a kreslit na tabuli. Vůbec nevím, o čem první polovinu hodiny mluvil. Jeho hlas mi zněl velmi vzdáleně. Kdybych na hodině nebyla, mělo by to naprosto stejný efekt. Zírala jsem nepřítomně před sebe, když do mě Suse jemně strčila a podala mi lístek.

Stálo na něm: *Tak co bylo?*

Sakra. Teď jsem se už nemohla nijak vykroutit. Byla zvědavá, ostatně jako vždycky. Nevěděla jsem, co mám napsat. Nechtěla jsem zase lhát. Ani Suse. Pořád je to moje kamarádka. I když trochu povrchní a ukecaná. Musím vymyslet, něco, co uspokojí její neodbytnou touhu po informacích a zároveň ze mě neudělá cvoka.

Děkuju pěkně...

Zhluboka jsem se nadechla. Nemělo cenu zapírat, určitě mě a Deacona nespustila z očí. Dost možná jí sekundovala Nicole, aby jim nic neuniklo. Usmála jsem se a začala psát:

No celkem nic. Deacon se jen ptal, jak mi je. Měl starost po tom mém včerejším rande se zemí. Asi jsem musela vypadat vážně hrozně...☹

Snažila jsem se to trochu zlehčit. Vždyť nikdo neví nic dalšího ze včerejšího večera, tak proč mají pořád takovou starost, rozčilovala jsem se v duchu. Jak jsem se obávala, Susan moje odpověď nestačila.

Kecáš!!! Stáli jste tam až moc dlouho na to, abyste prohodili jen těchhle pár slov. CHCI PODROBNOSTI ☺ VŠECHNY ☺

Musela jsem něco přidat. Ale co? A na papír? Napadlo mě, co kdybych jí napsala pravdu - že mi Deacon celý nervózní říkal, že nechce, aby se mi něco stalo. Pak jsem si představila, že by ten lístek našla Erica. Myslím, že by mě v záchvatu žárlivosti uškrtila. Rychle jsem se pustila do psaní, zatímco Suse nedočkavě žmoulala okraje učebnice.

No pak mi ještě říkal o Heather. Teda spíš o její babičce, že zmizela.

Doufala jsem, že to by mohlo stačit. Nechtěla jsem psát Suse něco o Stínech, o kterých Deacon mluvil, a už vůbec ne o tom, že jsem jednoho z nich nejspíš viděla. Pane bože, *právě jsem to připustila*. Srdce mi začalo bušit rychleji.

To ne. Určitě ne. Jsou to jen historicky starousedlíků. Snažila jsem se uklidnit. Jasně, nic víc to není. Jen báchorky... Proč jsem ale měla neodbytný pocit, že se snažím sama sebe oklamat?

Po chvílce soustředění se mi povedlo zklidnit moje srdce k normálu. Každopádně, Suse stála celkem daleko od nás. Nemohla nic slyšet. Určitě. Nebudu se o nich zmiňovat. Vůbec. Suse mi zatím přistrčila odpověď.

Jo, je to hrůza. Vypadá děsně utrápeně. Ale neodbočuj. VIDĚLA JSEM, JAK TĚ DRŽEL ZA RUCE...

Projela mnou vlna horka, při vzpomínce na jeho silné paže, jak mě držely a chránily... Ale co vlastně, sakra, Suse viděla? Deacon se mě za tu chvíli ráno stihl dotknout víckrát, než za celé čtyři poslední roky. Nechci jí prozradit víc, než je nutné. Zas by to s Nicky řešila celý den. Možná týden. Možná do Vánoc... To nemůžu dopustit. Celou dobu se otravovat s tím jejich *Deacon-tohle* a *Deacon-tamto*. Jako už bych je slyšela. Ale co jí teda napíšu? Viděla, jak mě chytnul, když jsem padala? Nebo jak mě držel za ruku prvně, když mi říkal o tom, co slyšel včera u Murphyho? Nebo viděla, jak drží mou dlaň v zajetí obou jeho horkých, velkých dlaní, když mi říkal, že má o mě strach a že nechce, aby se mi něco stalo? Při té myšlence mnou znovu projela hřejivá vlna tepla. Cítila jsem ji až v prstech u nohou.

Co se to se mnou, sakra, děje? A co mám vybrat? Lámala jsem si hlavu, co napíšu, když najednou zazvonilo. Právě mi bručení školního zvonku po konci hodině biologie přišlo jako nejlepší zvuk na světě. Zvláštní. Po biologii mě většinou mrzelo, že zvoní.

Čekala mě španělská konverzace. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se na ní někdy v životě budu těšit tolik, jako dneska. To jsou mi věci, pomyslela jsem si. Nebude tam ani Deacon, ani Suse. Oba jsou ve druhé, pokročilejší skupině. Podívala jsem se na Suse, která další hodinu měla mít ve stejné učebně: „Musím už jít. Uvidíme se na obědě.“ Nedala jsem jí šanci mě zastavit. Usmála jsem se na ni a rychle odešla.

Vešla jsem do španělské třídy s úsměvem – unikla jsem inkvizici Suse Wilsonové. Vyndala jsem si věci na lavici a položila hlavu do založených rukou. Než jsem se stihla zamyslet, co řeknu Suse při obědě, přišla do třídy profesorka. Ještě, že jsme měli pana Sheepschina jen na běžné španělské hodiny. Konverzaci s ním bych asi nezvládla. Možná nikdo.

V tom jsem uviděla Heather. Seděla na kraji půlkruhu z druhé strany, přesně naproti mně. Pořád byla v obličeji červená a oteklá, oči vlhké od slz. Rychle jsem uhnula pohledem stranou, abych ji nedostala do rozpaků. Nejspíš na ni dnes musel zírat úplně každyčkový člověk ze školy. Chudák holka, pomyslela jsem si. Tolik jsem s ní cítila. Vlastně jsem přišla o maminku, stejně jako ona o své rodiče. Taký měla autonehodu. Tady v horách se bohužel bouračky stávají často.

Ten den jsem odešla do školy. Málem jsem přišla pozdě. Pamatuju si každý detail z rána, kdy jsem jí viděla naposled. Její poslední slova byla o tom nádherném obraze, který mám pověšený v pokoji. Kdybych věděla, že s ní mluvím naposledy, chtěla bych jí toho tolik říct. Hlavně, že ji mám strašně ráda. Myslím, že to věděla. Ale dodnes mě mrzí, že jsem jí to nikdy pořádně neřekla.

Mamka to ráno jela do Kintore, to je město kousek od vesnice, kde jsme bydlely. Měla vystavené obrazy v místní galerii. Nikdy už tam ale nedojela. Sjela z cesty a narazila do stromu. Bylo sucho a ani prý nejela rychle. Policie to uzavřela s tím, že nejspíš usnula za volantem. Cítila jsem, jak se mi slzy derou do očí. Hrozně mi chybí. Je to už pět let, ale já si pořád nezvykla, že už tady pro mě nikdy nebude. Otřela jsem si slzy z koutků očí a podívala se do třídy. Právě včas. Profesorka se dívala přímo na mě:

„¿Quién puede decir lo que tenía para la cena de anoche? Señorita Tyler?“

Polkla jsem. Přemýšlela jsem. Nemohla jsem si v tom okamžiku vzpomenout, co jsem včera jedla a tak jsem řekla první lež, co mě napadla:

„Tuve la pizza para cenar.“ Nevinně jsem se na ni usmála a doufala, že už se mě na nic nebude ptát.